LICEUL DE TRANSPORTURI AUTO

NR.12
IUNIE 2026

REVISTA NOASTRĂ

Concurs Național ”Copilăria – inima tuturor vârstelor”

I.S.S.N. 2066-9739

Revistă avizată de
INSPECTORATUL ȘCOLAR JUDEȚEAN MEHEDINȚI

COORDONATOR
Prof. Bodean Ana Daniela

TEHNOREDACTOR
Prof. Chețu Carmen

COLECTIVUL DE REDACȚIE
Profesori: Ungureanu Claudia, Raicu Daniela, Călăfir Ștefania,
Boagiu Cristina, Bresniceanu Lorena, Dulea Elvis, Croitoru Delia,
Erceanu Geanina, Rîmnicianu Elena
Elevi: Vucescu Marian-Sorin și Bogdan Dragoș-Cristian, clasa a XI-a A
Colțatu Mario și Olaru Alexandru, clasa a X-a A,
Moacă Cristian-Aurel și Căpățînă Ionuț, clasa a IX-a A

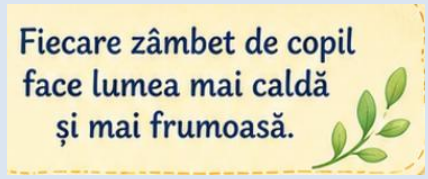

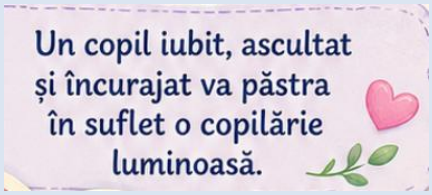

NOTA REDACȚIEI: *Responsabilitatea pentru acuratețea datelor, originalitatea conținutului și autenticitatea materialelor publicate aparțin exclusiv autorilor.*

I.S.S.N. 2066-9739

Cuvânt înainte

Profesor Bodean Ana-Daniela

Proiectul educațional "FEST 1 IUNIE: Level Up – Joacă. Creează. Inovează." este conceput pentru a marca Ziua Copilului printr-o serie de activități interactive, interdisciplinare, adaptate intereselor și nevoilor elevilor de liceu.

Proiectul urmărește crearea unui cadru nonformal de învățare, în care elevii să se exprime liber, să își descopere abilitățile și să își dezvolte competențe esențiale pentru viața personală și profesională.

Totodată, proiectul contribuie la consolidarea relațiilor dintre elevi și cadrele didactice, la dezvoltarea unui climat educațional pozitiv și la promovarea valorilor precum respectul, cooperarea și incluziunea.

Marcarea Zilei Copilului la nivel liceal nu trebuie să se limiteze la activități simbolice, ci poate deveni o oportunitate de reconectare cu valorile copilăriei—curiozitatea, spontaneitatea și dorința de explorare—adaptate vârstei adolescenței.

Activitățile propuse le oferă oportunitatea de a învăța prin joc, de a colabora și de a-și exprima creativitatea într-un cadru non-formal și motivant.

În același timp, proiectul urmărește dezvoltarea curiozității, a spiritului de inițiativă și a competențelor de comunicare și lucru în echipă, contribuind la formarea unor tineri activi, implicați și încrezători.

Există perioade ale vieții pe care timpul le lasă în urmă și există perioade care rămân pentru totdeauna în sufletul nostru. Copilăria aparține celei de-a doua categorii. Ea nu reprezintă doar începutul existenței, ci fundamentul pe care se construiește întreaga personalitate a omului. De aceea, afirmația **„Copilăria este inima tuturor vârstelor"** exprimă un adevăr profund: oricât de mult am crește, copilul din noi continuă să trăiască prin emoțiile, amintirile și valorile dobândite în primii ani de viață.

"În sufletul meu nu a fost niciodată loc pentru invidie - nici pentru ură, ci numai pentru acea bucurie, pe care o poți culege de oriunde și oricând.
Consider că ceea ce ne face să trăim cu adevărat, este sentimentul permanentei noastre copilării în viață."(Constantin Brâncuși)

Cred că fiecare adult poartă în suflet copilul care a fost cândva. Uneori îl ascunde sub responsabilități, griji sau dezamăgiri, însă el continuă să existe prin capacitatea de a se bucura de lucrurile simple, de a visa și de a iubi fără rezerve.

Copilăria nu este definită de vârstă, ci de felul în care privim lumea. Atunci când păstrăm curiozitatea, bunătatea și speranța, păstrăm vie inima copilăriei. De aceea, consider că cea mai mare responsabilitate a adulților este să ofere copiilor cât mai multe

I.S.S.N. 2066-9739

motive să zâmbească, deoarece fiecare zâmbet de astăzi poate deveni echilibrul emoțional de mâine. Bucuria, speranța, recunoștința, încrederea și iubirea sunt resurse interioare care oferă puterea de a depăși dificultățile și de a construi relații autentice. De aceea, investiția în dezvoltarea emoțională a copiilor este una dintre cele mai valoroase investiții pe care o poate face o familie, o școală sau o societate.

Într-o lume aflată într-o continuă schimbare, tehnologia și performanța nu pot înlocui nevoia fundamentală de afecțiune, acceptare și siguranță. Copiii au nevoie de adulți care să le fie modele, să le ofere încredere și să le cultive emoțiile pozitive, deoarece acestea stau la baza unei vieți împlinite.

Așadar, afirmația „**Copilăria este inima tuturor vârstelor**" nu este doar o metaforă frumoasă, ci un adevăr despre natura umană. Atât timp cât păstrăm vie bunătatea, curiozitatea și capacitatea de a ne bucura de lucrurile simple, copilăria continuă să bată în inima fiecăruia dintre noi, amintindu-ne că adevărata maturitate începe acolo unde nu ne pierdem umanitatea.

I.S.S.N. 2066-9739

CUPRINS

ÎN CURTEA BUNICILOR, COPILĂRIA NU SE TERMINĂ NICIODATĂ 6
COPILĂRIE, UNDE EȘTI? 8
COPILĂRIA – ȚARA NEVĂZUTĂ PE CARE O PURTĂM ÎN SUFLET 10
COPILĂRIA – IZVORUL FERICIRII FĂRĂ SFÂRȘIT 12
ACEEAȘI INIMĂ, TREI VÂRSTE 14
DRAGĂ COPILĂRIE, ... 17
BUCURIA COPILĂRIEI LA TOATE VÂRSTELE 19
COPILĂRIA – FUNDAMENTUL FORMĂRII PERSONALITĂȚII ȘI AL DEZVOLTĂRII ARMONIOASE 21
LUMEA VĂZUTĂ PRIN OCHII UNUI COPIL 24
COPILĂRIA, SAU LUMEA CARE NU SE TERMINĂ 27
BUCURIA COPILĂRIEI LA TOATE VÂRSTELE 29
COPILĂRIA MEA VS. VIITORUL MEU (UN REPORTAJ SINCER) 31
BEFORE THE WORLD GREW LOUD 33
ZÂMBETUL CARE SCHIMBĂ LUMEA – PUTEREA BUCURIEI ȘI A BUNĂTAȚII 35
SĂ NE BUCURĂM DE COPILĂRIE! 38
DE CE IUBESC COPILĂRIA? 40
COPILĂRIA – O ETAPĂ DE NEUITAT 42
CÂND ÎNCEPE ȘI CÂND SE TERMINĂ COPILĂRIA? 44
COPILĂRIA ȘI PROVOCĂRILE ADOLESCENȚEI 46
ACOLO UNDE TIMPUL ÎȘI PIERDE PUTEREA 48
COPILĂRIA – SINGURA ÎMPĂRĂȚIE DIN CARE 50
NU SUNTEM IZGONIȚI NICIODATĂ 50
COPILĂRIA – INIMA TUTUROR VÂRSTELOR 52
AMINTIRI DIN COPILĂRIE 54
COPILĂRIA, CEA MAI FRUMOASĂ POVESTE. 56

I.S.S.N. 2066-9739

COPILĂRIA VĂZUTĂ PRIN OCHII UNUI ADULT 56
COPILĂRIA – RĂDĂCINA BUCURIEI UMANE 60
COPILĂRIA, ECOUL BLÂND AL TUTUROR VÂRSTELOR 63
COPILĂRIA – ETAPA PRINCIPALĂ ÎN CONTURAREA PERSONALITĂȚII 66
BUCURIA COPILĂRIEI LA TOATE VÂRSTELE 69
COPILĂRIA – JOCURILE DE IERI, JOCURILE DE AZI 71
BUCURIA COPILĂRIEI LA TOATE VÂRSTELE 74
COPILĂRIA – INIMA TUTUROR VÂRSTELOR 76
COPILĂRIA – INIMA TUTUROR VÂRSTELOR 77
ZÂMBETUL CARE UNEȘTE GENERAȚIILE 79
COPILĂRIA, STARE DE SPIRIT ȘI BUCURIE ETERNĂ 82
BUCURIA COPILĂRIEI LA TOATE VÂRSTELE – O CĂLĂTORIE ÎN INIMA FIECĂRUI OM .. 86
COPILĂRIA – BOGĂȚIA TUTUROR! 89

I.S.S.N. 2066-9739

ÎN CURTEA BUNICILOR, COPILĂRIA NU SE TERMINĂ NICIODATĂ

Nume și prenume elev: Caraiman Ana-Teodora
Clasa: a XI-a
Liceul Tehnologic ,,Dimitrie Dima"
Pitești, județul Argeș
Profesor coordonator: Roșu Alina

Copilăria- dulce amintire

Copilăria este cea mai luminoasă etapă a vieții, o grădină în care florile bucuriei înfloresc fără teamă și fără griji. Este vârsta în care timpul curge încet, ca un râu limpede care oglindește cerul viselor. În această perioadă, fiecare experiență se transformă într-o poveste, iar fiecare zi devine o aventură.

Printre cele mai frumoase amintiri ale copilăriei se află vacanțele petrecute la bunici. Acolo, departe de zgomotul orașului, copilul descoperă o lume simplă, dar plină de farmec, unde natura, jocul și iubirea familială se împletesc într-un tablou de neuitat. Aceste clipe devin ecoul copilăriei care răsună în sufletul fiecărui om, indiferent de vârstă.

Vacanțele la bunici – tărâmul fericirii simple

Casa bunicilor este asemenea unei lumi fermecate, unde fiecare colț ascunde o poveste. Curtea plină de flori, pomii încărcați de roade și mirosul de pâine caldă creează un univers al liniștii și al bucuriei. Pentru un copil, vacanța la bunici este o poartă spre libertate, unde timpul nu mai are program, iar jocul devine legea principală a zilei.

Acolo, diminețile încep cu ciripitul păsărilor și cu lumina blândă a soarelui care mângâie pământul. Copilul aleargă prin iarbă ca o rază de lumină, descoperind frumusețea naturii în cele mai simple lucruri: o floare, o frunză, un fluture care dansează în aer. Bunicii devin ghizi în această lume magică, povestind despre vremuri de demult și oferind dragoste necondiționată.

Jocul – limbajul copilăriei la bunici

În vacanțele la bunici, jocul este sufletul fiecărei zile. Copiii se bucură de libertatea de a alerga, de a se ascunde printre pomi sau de a construi lumi imaginare din lucruri simple. Curtea se transformă într-un regat al fanteziei, unde fiecare piatră poate deveni comoară, iar fiecare copac – un prieten tăcut.

Aceste jocuri nu sunt doar distracție, ci și momente de formare a sufletului. Ele aduc zâmbete sincere, râsete cristaline și amintiri care rămân vii pentru totdeauna.

În aceste clipe, copilăria își arată adevărata frumusețe: puritatea, spontaneitatea și bucuria de a trăi prezentul.

Bunicii – rădăcinile iubirii și ale înțelepciunii

Bunicii sunt ca niște stâlpi de lumină în viața copilului. Ei oferă nu doar grijă și hrană, ci și povești, sfaturi și o dragoste profundă, necondiționată. În brațele lor, copilul se simte în siguranță, ca într-un port liniștit după o călătorie pe marea vieții.

Vocea bunicilor are puterea de a liniști orice teamă, iar zâmbetul lor este ca o rază caldă care încălzește sufletul. Prin ei, copilul descoperă rădăcinile familiei și învață să aprecieze lucrurile simple, dar esențiale ale vieții.

Natura – decorul magic al copilăriei

Vacanțele la bunici sunt strâns legate de natură, care devine un adevărat prieten al copilului. Pajiștile verzi, păsările, animalele din curte și pomii înfloriți formează un univers viu, plin de culoare și armonie. Natura devine o carte deschisă în care copilul învață să observe, să iubească și să respecte lumea din jur.

Fiecare anotimp aduce o nouă poveste: vara cu fructe dulci și zile lungi de joacă, toamna cu frunze aurii și miros de struguri, iarna cu zăpadă pufoasă și povești lângă sobă, primăvara cu renașterea vieții. Toate acestea devin amintiri care rămân vii pentru totdeauna.

Ecoul copilăriei în viața adultă

Chiar dacă anii trec, vacanțele la bunici rămân întipărite în suflet ca niște comori neprețuite. Ele devin ecoul copilăriei care răsună în fiecare etapă a vieții. Adultul își amintește cu nostalgie de acele clipe simple, dar pline de fericire autentică.

Aceste amintiri au puterea de a aduce liniște, de a vindeca doruri și de a readuce zâmbetul pe chip. Ele ne reamintesc că fericirea nu se află în lucruri complicate, ci în momentele simple trăite cu sufletul deschis.

In concluzie, vacanțele la bunici reprezintă una dintre cele mai frumoase comori ale copilăriei. Ele sunt locul unde se nasc amintiri care nu se sting niciodată și unde sufletul învață ce înseamnă bucuria adevărată.

„În curtea bunicilor, copilăria nu se termină niciodată, ci rămâne vie în fiecare amintire, ca o lumină caldă care nu se stinge. Acolo, între mirosul florilor, râsetele sincere și grija blândă a bunicilor, sufletul copilului învață ce înseamnă adevărata fericire.

Chiar și atunci când anii trec, iar viața devine mai grăbită, gândul ne întoarce mereu la acele clipe simple și curate. Curtea bunicilor devine astfel un loc simbolic, o comoară a inimii, unde timpul pare că stă în loc și unde bucuria copilăriei își păstrează mereu culoarea.

În fond, aceste amintiri nu dispar niciodată – ele cresc odată cu noi și ne amintesc că, indiferent de vârstă, în fiecare om trăiește un copil care își dorește să se întoarcă, măcar în gând, în curtea bunicilor.

COPILĂRIE, UNDE EȘTI?

Nume și prenume elev: Chelaru Denisa
Clasa: a VII a
Școala Gimnazială ,,Alexandru Vlahuță" Iași
Profesor de sprijin Nistor Laura

Uneori stau la geamul camerei din centrul de plasament și privesc cum picăturile de ploaie se lovesc de sticlă, scurgându-se încet, ca niște lacrimi care nu se mai termină. În acele momente, o întrebare îmi răsună în minte din ce în ce mai tare, până când devine un strigăt mut: Copilărie, unde ești? Când ai plecat și, mai ales, de ce nu mi-ai spus că nu te mai întorci?

Pentru mulți copii de vârsta mea, copilăria înseamnă jocuri în parc, dulciuri primite duminica, brațe calde care te strâng în mână când ai un coșmar și certitudinea că mâine va fi o zi sigură. Pentru mine, cuvântul „acasă" nu are parfum de cozonac sau siguranță. Are gustul amar al fricii, ecoul unor țipete pe care aș vrea să le pot șterge din memorie și umbra unor abuzuri care mi-au frânt aripile înainte să învăț să zbor. Familia în care m-am născut ar fi trebuit să fie scutul meu în fața lumii, dar a devenit, în schimb, locul din care a trebuit să fiu salvată.

Cea mai adâncă rană nu este însă trecutul pe care l-am lăsat în urmă, ci despărțirea de frații mei mai mici. Când am fost adusă în centru, o parte din sufletul meu a rămas blocată în momentul în care mâinile lor mici s-au desprins de ale mele. Ei au fost trimiși în altă parte, iar distanța dintre noi pare uneori un ocean imposibil de trecut. În fiecare seară, înainte de culcare, le rostesc numele în șoaptă, sperând că gândurile mele bune vor ajunge la ei ca o mângâiere. Îmi lipsesc râsetele lor, glumele lor inocente și felul în care mă priveau ca pe o mamă mai mică, capabilă să rezolve orice problemă.

Această singurătate și amintirile dureroase au lăsat urme adânci în mine. Medicii și educatorii numesc asta „tulburare anxioasă". Eu o simt ca pe o gheară invizibilă care strânge inima din senin, o respirație care devine prea grea și o frică constantă că ceva rău urmează să se întâmple, chiar și acum, când sunt într-un mediu protejat. Sunt zile în care zgomotele prea puternice mă sperie și nopți în care mă trezesc transpirată, căutându-i cu privirea pe cei mici în întunericul camerei de centru.

Cu toate acestea, printre lacrimi și atacuri de panică, am descoperit o forță pe care nu știam că o am. Am o dorință uriașă, care îmi dă putere să mă ridic în fiecare dimineață și să învăț: vreau să cresc mare. Nu pentru a uita de unde am plecat, ci pentru a schimba destinul nostru. Îmi număr zilele până la majorat nu cu nerăbdarea unui adolescent care vrea libertate, ci cu responsabilitatea unui adult care are o misiune sacră.

Învăț din răsputeri pentru că știu că educația este singura mea cale de a deveni independentă. Visul meu cel mai mare este ca, într-o zi, să deschid ușa propriei mele case, o casă adevărată, plină de lumină și liniște, unde frații mei mai mici să nu mai plângă niciodată. Îi voi lua lângă mine, le voi pregăti mâncarea preferată, îi voi ajuta la teme și îi voi înveli în fiecare seară, asigurându-i că nimeni nu le va mai face vreun rău. Voi fi pentru ei stabilitatea care ne-a lipsit amândurora.

Copilăria mea s-a pierdut undeva între zidurile reci ale trecutului și realitatea unui centru de plasament. Dar am înțeles că, deși nu am avut parte de o copilărie de poveste, am primit în schimb maturitatea de a lupta pentru viitor. Copilăria mea poate că a plecat definitiv, dar promit că voi face tot ce îmi stă în putere ca frații mei să își recupereze măcar o parte din a lor, sub ocrotirea mea, când voi fi mare.

COPILĂRIA – ȚARA NEVĂZUTĂ PE CARE O PURTĂM ÎN SUFLET

Nume și prenume elev: Frățilă Gessica
Clasa: a XI-a
Liceul Tehnologic Bâlteni
Bâlteni, județul Gorj
Profesor coordonator: Gavrilă Georgiana

„Există locuri din care plecăm și nu ne mai întoarcem niciodată. Există însă și locuri care nu ne părăsesc niciodată." Dintre toate aceste spații ale memoriei, copilăria rămâne cea mai luminoasă patrie a ființei umane. Ea nu este doar începutul vieții, ci izvorul din care se hrănesc sensibilitatea, imaginația și capacitatea de a iubi. Deși anii trec, iar omul înaintează pe drumul maturității, copilăria continuă să existe asemenea unei stele ascunse, luminând discret din adâncul sufletului.

Copilăria este anotimpul în care lumea se descoperă pentru prima dată. Fiecare zi este o aventură, fiecare întrebare deschide un univers, iar fiecare răspuns devine o cheie către necunoscut. În ochii copilului, ploaia nu este un fenomen meteorologic, ci o poveste care cade din nori; un fluture nu este doar o insectă, ci o fărâmă de curcubeu care a prins viață. Această capacitate extraordinară de a transforma realitatea prin imaginație reprezintă una dintre cele mai prețioase moșteniri ale copilăriei.

Mai mult decât o perioadă a existenței, copilăria este școala emoțiilor autentice. În acei ani învățăm să iubim fără condiții, să iertăm repede și să ne bucurăm din lucruri simple. Un zâmbet, o îmbrățișare, o după-amiază petrecută alături de prieteni valorează mai mult decât orice obiect material. Din această perspectivă, copilăria seamănă cu o grădină în care se plantează semințele caracterului. Dacă ele sunt îngrijite cu dragoste și înțelepciune, vor rodi mai târziu sub forma bunătății, empatiei și respectului față de ceilalți.

În societatea contemporană, dominată de tehnologie și de ritmul alert al vieții, oamenii riscă uneori să se îndepărteze de valorile autentice ale copilăriei. Grijile, responsabilitățile și competiția transformă existența într-o cursă continuă, în care bucuria simplă este adesea uitată. Cu toate acestea, copilăria nu dispare. Ea rămâne ascunsă în amintirile care ne emoționează, în fotografiile păstrate cu grijă și în momentele în care ne surprindem zâmbind fără motiv. De aceea, putem spune că adevărata maturitate nu înseamnă abandonarea copilăriei, ci păstrarea esenței ei.

Mulți oameni de succes au mărturisit că marile lor realizări s-au născut din curiozitatea specifică vârstei fragede. Dorința de a descoperi, de a experimenta și de a visa nu trebuie să dispară odată cu trecerea anilor. Curiozitatea copilului este motorul progresului, iar imaginația sa reprezintă începutul tuturor creațiilor umane.

Fiecare invenție, fiecare operă de artă și fiecare descoperire științifică au avut, la origine, o întrebare simplă: „Ce-ar fi dacă...?" Aceasta este întrebarea eternă a copilăriei.

Există, de asemenea, o dimensiune profund umană a copilăriei. Ea ne amintește că vulnerabilitatea nu este o slăbiciune, ci o formă de sinceritate. Copiii plâng când sunt triști și râd când sunt fericiți, fără să ascundă ceea ce simt. Într-o lume în care oamenii poartă adesea măști sociale, această autenticitate devine o lecție valoroasă. Poate că una dintre cele mai mari provocări ale vieții este să rămânem sinceri cu noi înșine, păstrând vie acea voce interioară care ne însoțește încă din copilărie.

Bucuria copilăriei la toate vârstele înseamnă, în fond, puterea de a privi lumea cu speranță. Înseamnă să nu încetăm să ne minunăm de frumusețea unui răsărit, de parfumul unei flori sau de căldura unei îmbrățișări. Înseamnă să avem curajul de a visa chiar și atunci când realitatea pare dificilă. Omul care păstrează în suflet o parte din copilul de odinioară nu îmbătrânește cu adevărat, deoarece continuă să creadă în frumusețea lumii.

În concluzie, copilăria este inima tuturor vârstelor, deoarece valorile pe care le cultivă ne însoțesc întreaga viață. Ea reprezintă rădăcina identității noastre și sursa celor mai pure sentimente. Dacă am reuși să păstrăm mereu în suflet curiozitatea, sinceritatea și bucuria copilului care am fost cândva, lumea ar deveni mai bună, mai luminoasă și mai umană. Copilăria nu este o etapă pe care o lăsăm în urmă, ci o lumină pe care o purtăm în noi, asemenea unei flăcări care nu se stinge niciodată.

COPILĂRIA – IZVORUL FERICIRII FĂRĂ SFÂRȘIT

Nume și prenume elev: Ghiță Alexandra
Clasa: a IX-a A
Liceul Tehnologic ,,Dimitrie Dima"
Pitești, județul Argeș
Profesor coordonator: Roșu Alina

Copilăria este prima rază de lumină care atinge sufletul omului, o lume în care timpul pare că nu are granițe, iar visul este legea cea mai puternică. Deși trecerea anilor ne schimbă chipul și pașii, în adâncul fiecăruia rămâne ascuns un copil care nu încetează niciodată să zâmbească. Bucuria copilăriei nu dispare, ci se transformă într-un ecou blând care ne însoțește la orice vârstă, asemenea unei melodii care nu se oprește niciodată.

Copilăria este izvorul luminii interioare **si** poate fi comparată cu un izvor limpede care curge neîntrerupt în inima fiecărui om. În acea perioadă, lumea este un basm deschis, iar fiecare zi este o pagină colorată dintr-o poveste fără sfârșit. Copiii privesc cerul și văd acolo nu doar nori, ci animale fantastice, corăbii de lumină sau insule plutitoare ale imaginației.

În sufletul copilului, bucuria este ca o floare care înflorește fără teamă, hrănită de soare, joc și inocență. Nimic nu pare imposibil, iar râsul lor este ca un clopoțel de cristal care alungă umbrele lumii.

Ce este adolescența? Podul dintre vis și realitate: odată cu trecerea timpului, copilăria nu dispare, ci se ascunde sub forma amintirilor. Adolescența este ca un pod între două lumi: una a visului și alta a realității. Chiar dacă pașii devin mai siguri și gândurile mai profunde, în interior rămâne acea scânteie de copilărie care nu se stinge. Bucuria se transformă, devine mai matură, dar la fel de sinceră. Este ca o lumină care nu mai arde puternic, dar încă încălzește sufletul. Un adolescent poate să nu mai alerge prin ploaie ca un copil, dar încă zâmbește când vede curcubeul, ca și cum ar regăsi o parte din el însuși.

Dar maturitatea, cum am defini-o? Un scriitor ar spune, desigur, ca este copilăria ascunsă în suflet**.** La vârsta maturității, omul poartă în el copilul de odinioară ca pe o comoară invizibilă. Viața devine uneori serioasă, grăbită, plină de responsabilități, dar în adâncul inimii există un colț secret unde copilăria nu îmbătrânește niciodată. Bucuria copilăriei la adult este ca o floare care înflorește rar, dar cu o frumusețe aparte. Se regăsește în lucruri simple: într-un râs sincer, într-o poveste spusă unui copil, într-un joc uitat sau într-o amintire care luminează ochii. Este dovada că sufletul nu îmbătrânește niciodată cu adevărat.

Ne întrebăm adeseori de ce simte omul ca trăiește copilăria ca pe o stare, nu o vârstă. Copilăria nu este doar o etapă, ci o stare a sufletului. Ea trăiește în capacitatea noastră de a ne bucura, de a visa și de a iubi fără limite. Este flacăra care arde liniștit în interiorul fiecărui om și care se aprinde ori de câte ori alegem să privim lumea cu inocență.

Viața devine mai frumoasă atunci când ne permitem să fim, măcar pentru o clipă, copii din nou. Pentru că bucuria copilăriei nu dispare niciodată – ea doar își schimbă forma, ca apa care curge, dar rămâne aceeași esență.

Aș vrea să am aripi pe care să le deschid și să cuprind cu ele bucuria copilăriei ca pe un dar care ne însoțește întreaga viață, asemenea unei stele care luminează discret drumul nostru. Fie că suntem copii, adolescenți sau adulți, în sufletul fiecăruia există un univers colorat, plin de vise și speranțe.

Copilăria nu se termină niciodată cu adevărat; ea trăiește în noi ca o poezie nerostită, ca un cântec al inimii care ne amintește să zâmbim, să visăm și să iubim lumea cu aceeași puritate ca la început.

ACEEAȘI INIMĂ, TREI VÂRSTE

Nume și prenume elev: Badea Rebeca Alexandra
Clasa: a X-a
Colegiul Național Militar ,,Alexandru Ioan Cuza"
Constanța
Profesor coordonator: Mocanu Daniela

Era vara lui 2012 când Elena a construit pentru ultima oară un castel din nisip. Avea zece ani, păr împletit în două cozi inegale și lungi și o certitudine absolută, de neclintit, că dacă îl construiește destul de înalt, cu turnuri corecte și șanțuri de apărare, valurile nu vor putea să îl doboare. Valurile l-au doborât fără să se gândească de două ori. Ea a privit ce a mai rămas, a strâns din umeri cu filosofia specifică vârstei ei, și a început să construiască altul — mai înalt, mai hotărât, exact în același loc.

Acela a fost, fără să știe și fără să îi pese, primul ei act de curaj adevărat.

La doisprezece ani, Elena nu mai mergea la mare cu familia. Mergea cu prietenele, cu căști în urechi și o atitudine studiată de adolescentă care consideră că nisipul este, în general, incomod și că valurile sunt supraestimate. Castelele din nisip îi păruseră brusc un lucru de copii — și ce e de copii nu mai poate fi de ea, care e deja mare, care știe deja atâtea, care nu mai are nevoie de fundamente fragile. Sau așa credea.

La șaisprezece ani, Elena stătea din nou pe plajă — singură, de data asta, cu un caiet pe genunchi și privirea dusă spre orizont. Și se întreba, cu o curiozitate amestecată cu ceva ce semăna cu regretul, de ce nu mai construia castele. Nu pentru că i-ar fi fost rușine. Pur și simplu uitase că știa.

Dacă cele trei versiuni ale Elenei ar fi putut sta pe același mal și vorbi, fără filtre și fără politețe, conversația ar fi putut suna cam așa:

Scurtă piesă de teatru: „Eu, ieri și mâine"

Trei scaune pe o scenă aproape goală, în lumină caldă, galbenă. ELENA-10, ELENA-12 și ELENA-16 sunt aceeași persoană la vârste diferite. Se privesc cu curiozitate — nu cu milă, nu cu superioritate. Cu recunoaștere.

ELENA-10: (direct, fără introducere, cu picioarele în nisip imaginat) Tu mai construiești castele?

ELENA-16: (surprinsă de întrebare, după o pauză) Nu. De mult timp nu.

ELENA-10: De ce?

ELENA-16: (sinceră) Am uitat, cred. Sau am crezut că nu mai e pentru mine.

ELENA-12: Eu știu de ce. Pentru că te simți ciudat când faci lucruri de copil și ești mare. Te uită lumea. Și lumea judecă.

ELENA-16: (încet) Lumea se uită și judecă oricum. La orice faci. Am învățat asta destul de repede.

ELENA-10: (nedumerită, aproape indignat) Și ce dacă se uită? Lasă-i să se uite. Eu mă uit la ei când mănâncă și nu îmi pasă.

(Elena-16 zâmbește fără să vrea — primul zâmbet adevărat din seara aceea.)

ELENA-16: Ai dreptate. Complet dreptate. Și o să îți mai ai dreptate de multe ori înainte să înveți să taci din gură la momentul nepotrivit.

ELENA-12: (brusc, cu o urgență mică dar reală) Trebuie să te întreb ceva important. Prietenia cu Mara — rezistă? Mai suntem prietene peste câțiva ani?

ELENA-16: (cu o ușoară durere în voce, dar onestă) E mai complicat decât credeai că va fi. Vă îndepărtați un timp — nu dintr-un motiv mare, dintr-o sută de motive mici, cum se întâmplă de obicei. Dar nu vă pierdeți.

ELENA-12: Îndepărtarea doare?

ELENA-16: Doare. Tare, o perioadă. Și după aceea trece. Și ce rămâne după ce trece e mai solid, mai adevărat decât ce era înainte. Prietenia testată de distanță are altă greutate.

ELENA-10: (cu hotărâre categorică de zece ani) Eu nu mă îndepărtez de nimeni. Niciodată.

ELENA-16: (cu tandrețe, fără ironie) Știu că crezi asta cu toată inima. Și e frumos că o crezi. Ține-o cât poți.

ELENA-10: (cu ochi mari) Tu nu mai crezi?

ELENA-16: (după o pauză lungă) Cred în altceva acum. Cred că oamenii vin și pleacă din motivele lor, nu mereu din ale noastre. Cred că asta nu e o tragedie, e viața — și că viața nu îți e dușman, chiar dacă uneori se comportă ca unul.

ELENA-12: (mai încet, mai fragilă) Mi-e frică de tot ce urmează. De schimbări. De să nu mă mai recunosc.

ELENA-16: (la fel de încet, ca și cum și-ar vorbi sieși) Și mie îmi era frică. Îmi e, uneori, și acum. Dar fricile nu dispar dacă le ignori — se îmblânzesc dacă le privești în față. Și tu ești mai curajoasă decât crezi. Amândouă suntem.

(Elena-10 se ridică, ia mâna Elenei-12. Amândouă privesc spre Elena-16.)

ELENA-10: (simplu, cald) Ești bine?

ELENA-16: (surprinsă că cineva o întreabă asta fără altceva la urmă) ...Da. Cred că da. Mulțumesc că ai întrebat.

ELENA-10: (zâmbind larg) Bine. Atunci și noi o să fim bine.

(Lumina scade lent. Cele trei siluete rămân o clipă nemișcate, ca o fotografie.

Apoi se sting.)

Castele din nisip se construiesc și se dărâmă — ăsta e contractul pe care îl faci cu marea când te așezi pe plajă. Dar mâinile care le-au construit nu uită niciodată gestul. Corpul ține minte. Copilăria ține minte. Și uneori, cel mai curajos și cel mai necesar lucru pe care îl poți face este să te așezi din nou în nisip, indiferent de vârsta pe care o ai, și să începi să construiești. Nu pentru că va rezista. Ci pentru că merită să fie construit.

DRAGĂ COPILĂRIE,

Nume și prenume elev: Danciu Lorena Andreea
Clasa: a X-a
Colegiul Național Militar ,,Alexandru Ioan Cuza"
Constanța
Profesor coordonator: Mocanu Daniela

Nu știu exact când ai plecat. N-am simțit momentul precis — nu a existat o zi în care să mă fi trezit și să fi zis: gata, s-a terminat, acum sunt mare și serios și n-am timp de tine. Probabil că nici nu ai plecat cu adevărat. Probabil că pur și simplu ai încetat să mai fii evidentă, la fel cum nu mai observi muzica de fundal dintr-un restaurant până când cineva o oprește brusc și atunci realizezi, cu o ușoară strângere de inimă, că era acolo tot timpul și tu nu o mai ascultai.

Acum am șaisprezece ani și scriu asta într-un caiet pe care l-am cumpărat cu intenția declarată de a ține un jurnal, deși am scris în el de exact trei ori, inclusiv acum. Asta e tot ce știu să fac cu sinele meu interior — să îl amân pentru mai târziu, pentru un moment mai potrivit, mai inspirat. Dar astăzi îl scriu, pentru tine, pentru că mi se pare că îți datorez măcar o scrisoare.

Îți mulțumesc pentru verile care nu se terminau. Nu metaforic, nu poetic — literal. Vara la bunici era un alt tip de timp, complet diferit de cel din restul anului, mai lent și mai generos, ca și cum cineva strângea rotiță de la ceas fără să se grăbească. Dimineața mirosea a cafea de cicoare și a lemn cald încălzit de soare. Prânzul era lung, somnoros, cu storurile trase și cu ventilatorul care scârțâia ritmic în colțul camerei. Seara se juca afară până când vecinii strigau de la geam — și nu se striga că am greșit ceva sau că deranjăm, se striga că e ora cinei, că masa e pusă, că mâncarea se răcește. Diferența asta contează mai mult decât pare. Am crescut știind că pot fi chemat acasă, nu alungat din ea.

Îți mulțumesc pentru prietenii care nu știau încă să mintă cu grație. La opt ani, dacă cineva era supărat, se vedea imediat pe față, fără posibilitate de camuflaj. Dacă îi plăcea ceva, spunea direct, fără să calculeze dacă e potrivit să spună. Dacă nu voia să se joace, pleca acasă și gata — fără explicații elaborate, fără scuze diplomatice. Nu exista politețe toxică, nu exista amabilitate de suprafață sub care fierbe altceva. Exista doar adevărul, neînvelit în nimic, uneori brutal, întotdeauna curat. Mi-a luat ani să înțeleg că aceasta era o formă rară de respect — să fii exact ce ești, în față cu oricine.

Îți mulțumesc pentru că m-ai lăsat să fiu slab uneori, fără consecințe. Să cad de pe bicicletă și să plâng nu de durere, ci de surpriză. Să mă cert cu cel mai bun prieten al meu pentru un lucru complet nesemnificativ și să mă împac cu el a doua zi ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, pentru că la zece ani uitarea e un reflex, nu un efort.

Să nu știu tot și să nu fie nevoie să știu tot. Copilăria e singurul spațiu în care ignoranța e nu doar acceptabilă, ci necesară — te lasă să fii surprins de lume în mod repetat, și surpriza sinceră este poate cel mai pur sentiment pe care îl cunoaște un om.

Acum am examene și planuri și o anxietate de fundal difuză, pe care nu am cerut-o dar care a venit oricum, odată cu notițele colorate cu carioca și cu responsabilitățile care se adunau pe birou. Am zile în care mă simt mică față de tot ce mi se cere să fiu, față de toate variantele de viitor pe care trebuie să le aleg acum, urgent, înainte să fiu pregătită. Și în zilele acelea mă întorc la tine — nu ca să scap de prezent, ci ca să îmi amintesc că am mai rezistat la lucruri care păruseră imposibile și că le-am supraviețuit pe toate, că am un istoric de supraviețuire pe care îl port cu mine fără să îl știu mereu.

Nu te-am pierdut. Te-am interiorizat. Ești acum parte din felul în care privesc oamenii cu curiozitate înainte de judecată, din felul în care aleg să cred că lucrurile au șansa să fie bune, din felul în care mai știu, uneori, să fiu pur și simplu prezentă — fără să calculez, fără să planific, fără să mă grăbesc să ajung undeva unde nu mă așteaptă nimeni în mod special.

Ești în mine. Și mă bucur că nu ai plecat.

Cu drag și recunoștință sinceră,

eu — la șaisprezece ani, care construiesc uneori castele din nisip când nu mă vede nimeni și care nu îmi e rușine deloc.

BUCURIA COPILĂRIEI LA TOATE VÂRSTELE

Nume și prenume elev: Dumitrescu Sebastian
Colegiul Național ,,Mihai Viteazul"
București
Profesor coordonator: Chicoș Alice

Copilăria este perioada în care învățăm pentru prima dată ce înseamnă bucuria sinceră. Atunci ne entuziasmăm din lucruri mici, râdem fără motiv și nu ne este teamă să fim noi înșine. De multe ori, adulții spun că aceasta este cea mai frumoasă etapă a vieții, iar eu cred că au dreptate, deoarece chiar dacă fiecare om crește și se schimbă, copilăria rămâne mereu undeva în sufletul lui!

În zilele noastre, mulți oameni sunt ocupați și stresați. Elevii au teme și examene, părinții au serviciu și responsabilități, iar timpul pare că trece din ce în ce mai repede. Cu toate acestea, atunci când vedem un copil zâmbind sau jucându-se fără griji, ne amintim și noi de momentele simple din viața noastră. O înghețată vara, o plimbare cu bicicleta, jocurile cu prietenii din fața blocului sau emoția primei zile de școală sunt amintiri care rămân importante chiar și peste ani.

Consider că fiecare persoană ar trebui să păstreze o parte din copilărie indiferent de vârstă. Nu mă refer la faptul că trebuie să fim imaturi, ci să nu uităm să ne bucurăm de lucrurile simple. Un adult care încă știe să râdă, să viseze și să fie curios are o viață mai plăcută. Copilăria ne învață să fim sinceri, creativi și mai apropiați de ceilalți. Un alt lucru important este imaginația. În copilărie, orice obiect poate deveni ceva special. Chiar dacă pare ceva banal, imaginația ajută foarte mult la dezvoltarea creativității. Mulți inventatori, artiști sau scriitori au spus că ideile lor au pornit din pasiunile pe care le aveau când erau mici.

De asemenea, copilăria are un rol important în formarea caracterului. Atunci învățăm ce înseamnă prietenia, respectul și bunătatea. Modul în care suntem tratați în copilărie ne influențează comportamentul și în viitor. Un copil care este încurajat și apreciat va avea mai multă încredere în el și va deveni un adult curajos și încrezător în propriile puteri. În schimb, lipsa afecțiunii poate lăsa urme pentru mult timp.

Consider că tehnologia a schimbat mult copilăria generației mele. Pe de o parte, avem acces rapid la informații și putem comunica mai ușor. Pe de altă parte, mulți copii petrec prea mult timp pe telefon și uită să se mai joace afară sau cu ceilalți copii fizic. Uneori, cele mai frumoase momente nu sunt cele petrecute online, ci cele trăite alături de prieteni sau familie.

Un joc de echipă sau o ieșire în parc pot crea amintiri mai importante decât câteva ore pe internet.

În concluzie, copilăria este inima tuturor vârstelor deoarece influențează felul în care devenim ca oameni. Chiar dacă anii trec, fiecare păstrează în suflet o parte din copilul care a fost cândva. Bucuria, sinceritatea și curiozitatea copilăriei ne ajută să vedem viața mai frumos și să rămânem mai aproape unii de alții.

COPILĂRIA – FUNDAMENTUL FORMĂRII PERSONALITĂȚII ȘI AL DEZVOLTĂRII ARMONIOASE

Nume și prenume elev: Socaci Eva
Colegiul Național ,,Mihai Viteazul"
București
Profesor coordonator: Chicoș Alice

Copilăria este una dintre cele mai importante perioade din viața unui om, deoarece în această etapă se formează personalitatea, caracterul și valorile morale. Primele experiențe, relațiile cu familia, prietenii și profesorii influențează dezvoltarea emoțională și socială a fiecărei persoane. Deși copilăria este asociată adesea cu jocul, bucuria și lipsa grijilor, rolul ei este mult mai profund, deoarece reprezintă baza pe care se construiește întreaga viață a omului.

Scopul acestui proiect este de a evidenția importanța copilăriei în dezvoltarea armonioasă a personalității și de a promova valorile specifice acestei perioade, precum inocența, sinceritatea, creativitatea și empatia. În același timp, proiectul urmărește să stimuleze exprimarea liberă și creativitatea copiilor prin activități educative, artistice și culturale.

Copilăria nu trebuie privită doar ca o etapă trecătoare, ci ca fundamentul dezvoltării umane. Modul în care un copil este educat, încurajat și sprijinit influențează direct adultul care va deveni în viitor. De aceea, este important ca fiecare copil să beneficieze de un mediu bazat pe respect, iubire și înțelegere.

Rolul copilăriei în formarea personalității

În primii ani de viață, copilul învață cele mai importante lecții despre lume și despre relațiile dintre oameni. Familia are un rol esențial în această perioadă, deoarece părinții sunt primele modele pe care copilul le urmează. Prin comportamentul lor, adulții îi transmit copilului valori precum respectul, sinceritatea, responsabilitatea și empatia.

Pe lângă familie, școala contribuie semnificativ la dezvoltarea personalității. Profesorii nu oferă doar informații și cunoștințe, ci îi ajută pe elevi să își dezvolte capacitatea de comunicare, spiritul de echipă și încrederea în sine. Relațiile create în mediul școlar îi ajută pe copii să învețe să colaboreze, să respecte opiniile celor din jur și să își exprime emoțiile într-un mod corect.

Un alt aspect important al copilăriei este dezvoltarea creativității. Activitățile artistice, precum desenul, muzica, teatrul sau scrierea de povești, îi ajută pe copii să își folosească imaginația și să își exprime liber ideile. Prin astfel de activități, copiii își descoperă talentele și învață să privească lumea într-un mod original și creativ.

Tot în copilărie se dezvoltă capacitatea de a empatiza și de a înțelege sentimentele celor din jur.

Prieteniile formate în această perioadă îi învață pe copii importanța comunicării, a sprijinului reciproc și a respectului. Aceste experiențe contribuie la formarea unor adulți echilibrați și capabili să construiască relații sănătoase.

Importanța păstrării spiritului copilăriei

Deși copilăria se încheie odată cu maturizarea, valorile și trăsăturile specifice acestei perioade nu ar trebui pierdute. Curiozitatea, bucuria lucrurilor simple și sinceritatea sunt calități care îi pot ajuta pe oameni să ducă o viață mai echilibrată și mai fericită.

În societatea modernă, mulți oameni sunt preocupați permanent de responsabilități, stres și probleme cotidiene. Din acest motiv, păstrarea unei părți din spiritul copilăriei devine foarte importantă. Persoanele care își păstrează creativitatea și capacitatea de a se bucura de lucrurile simple reușesc mai ușor să depășească dificultățile și să privească viața cu optimism.

Copilăria reprezintă și o perioadă a libertății și a imaginației. Copiii au capacitatea de a visa și de a descoperi lumea fără prejudecăți. Această deschidere către nou îi ajută să învețe rapid și să își dezvolte gândirea. De aceea, este important ca adulții să încurajeze curiozitatea și creativitatea copiilor, oferindu-le oportunități de dezvoltare prin activități educative și culturale.

Rolul activităților educative și artistice

Activitățile educative și artistice au un rol important în dezvoltarea armonioasă a copiilor. Prin desen, teatru, muzică, povești sau realizarea de colaje, elevii își dezvoltă imaginația și capacitatea de exprimare. Aceste activități îi ajută să comunice mai ușor și să își exprime emoțiile într-un mod pozitiv.

În același timp, activitățile de grup contribuie la dezvoltarea spiritului de colaborare și a relațiilor sociale. Copiii învață să lucreze împreună, să își împartă responsabilitățile și să respecte ideile colegilor. Astfel, se consolidează valori importante precum respectul, prietenia și empatia.

Proiectele educative dedicate copilăriei contribuie și la dezvoltarea unor abilități practice. Elevii își pot îmbunătăți competențele de comunicare, organizare și tehnoredactare. În plus, participarea la astfel de activități le oferă încredere în propriile forțe și îi motivează să își valorifice talentul și creativitatea.

Prin implicarea profesorilor și a părinților, copiii beneficiază de un mediu sigur și motivant, în care se pot dezvolta armonios atât din punct de vedere intelectual, cât și emoțional. Activitățile artistice și culturale contribuie la formarea unor persoane sensibile, creative și capabile să aprecieze frumosul.

În concluzie, copilăria reprezintă fundamentul întregii vieți și are un rol esențial în formarea personalității. Valorile și experiențele dobândite în această perioadă influențează modul în care omul va gândi, va simți și va relaționa cu cei din jur pe tot parcursul vieții.

Prin promovarea creativității, a sincerității, a empatiei și a comunicării, proiectele dedicate copilăriei contribuie la dezvoltarea armonioasă a copiilor și la formarea unor adulți echilibrați și responsabili. Copilăria trebuie apreciată și protejată, deoarece nu este doar o etapă a vieții, ci baza întregii dezvoltări umane.

Păstrarea unei părți din spiritul copilăriei ajută fiecare om să rămână deschis, curios și capabil să se bucure de lucrurile simple. Astfel, copilăria rămâne una dintre cele mai valoroase perioade ale existenței și un element esențial pentru construirea unei vieți autentice și armonioase.

LUMEA VĂZUTĂ PRIN OCHII UNUI COPIL

Nume și prenume elev: Florea Alexia Mihaela
Liceul Tehnologic ,,Dierna"
Orșova
Profesor coordonator: Camalesa Ileana Daniela

Copiii privesc lumea diferit față de adulți. Ei observă frumusețea lucrurilor simple, pun întrebări neașteptate și găsesc soluții creative la probleme. Imaginația lor nu este limitată de reguli complicate, iar sinceritatea îi ajută să spună ceea ce gândesc fără teamă. De aceea, mulți oameni se întreabă cum ar arăta lumea dacă ar fi condusă de copii.

Desigur, o astfel de situație este imaginară, deoarece pentru a conduce o țară sau întreaga lume este nevoie de experiență și cunoștințe. Totuși, analizând felul în care copiii văd viața, putem descoperi idei valoroase despre bunătate, prietenie, respect și fericire. O lume condusă de copii ar fi probabil mai veselă, mai colorată și mai preocupată de nevoile oamenilor decât de conflicte și competiții.

Copiii și modul lor de a vedea lumea

Un copil privește lumea cu curiozitate și entuziasm. Pentru el, fiecare zi poate aduce o nouă aventură. Lucruri pe care adulții le consideră obișnuite, cum ar fi o floare, un curcubeu sau o plimbare în parc, pot deveni adevărate surse de bucurie.

Copiii au tendința de a judeca mai puțin și de a accepta mai ușor diferențele dintre oameni. Ei se împrietenesc rapid și nu acordă prea multă importanță aspectului fizic, averii sau statutului social. Pentru un copil, ceea ce contează este dacă cineva este bun, prietenos și dispus să se joace.

De asemenea, copiii au o imaginație bogată. Ei pot transforma o cutie de carton într-un castel, o pătură într-un cort și o poveste într-o lume întreagă. Această capacitate de a imagina soluții noi este una dintre cele mai importante calități pe care le-ar aduce într-o lume condusă de ei.

O lume mai pașnică

Dacă lumea ar fi condusă de copii, probabil că ar exista mai puține conflicte și războaie. Majoritatea copiilor își doresc să se joace, să fie fericiți și să trăiască în siguranță. Ei nu înțeleg de ce oamenii aleg uneori violența în locul dialogului.

Într-o astfel de lume, problemele ar putea fi rezolvate prin discuții și cooperare. Copiii învață încă de la grădiniță că trebuie să împartă jucăriile și să găsească soluții atunci când apar neînțelegeri. Aceste principii simple ar putea contribui la relații mai bune între oameni și între state.

Deși conflictele nu ar dispărea complet, accentul s-ar pune mai mult pe înțelegere și colaborare. Copiii cred adesea că fiecare persoană merită o nouă șansă și că problemele pot fi rezolvate prin comunicare.

Educația și joaca – priorități importante

Într-o lume condusă de copii, școala ar ocupa un loc important, dar ar fi organizată diferit. Lecțiile ar fi mai interactive, mai creative și mai apropiate de interesele elevilor. Învățarea prin joc, experimente și activități practice ar deveni o metodă principală de educație. Copiii ar acorda o atenție deosebită timpului liber și activităților recreative. Ei înțeleg că joaca nu este doar o distracție, ci și o modalitate de a învăța, de a comunica și de a dezvolta abilități importante. Parcurile, terenurile de sport și bibliotecile ar fi mai numeroase și mai accesibile.

În plus, fiecare copil ar avea șanse egale la educație, indiferent de locul în care trăiește sau de situația materială a familiei sale. Copiii sunt sensibili la nedreptate și își doresc ca toți să fie tratați corect.

Protejarea naturii

Mulți copii iubesc animalele și natura. Ei sunt impresionați de frumusețea pădurilor, a râurilor și a florilor și înțeleg rapid importanța protejării mediului înconjurător. Dacă ar conduce lumea, copiii ar acorda mai multă atenție curățeniei și conservării resurselor naturale. Ar exista mai multe spații verzi, mai puțină poluare și mai multe proiecte dedicate protejării animalelor. Copiii ar încuraja reciclarea și utilizarea responsabilă a resurselor.

De asemenea, multe decizii ar fi luate având în vedere viitorul planetei. Copiii sunt cei care vor moșteni lumea de mâine și, din acest motiv, își doresc un mediu sănătos și sigur.

O societate bazată pe bunătate și prietenie

Una dintre cele mai importante caracteristici ale unei lumi conduse de copii ar fi accentul pus pe relațiile dintre oameni. Bunătatea, respectul și prietenia ar deveni valori centrale ale societății. Copiii apreciază gesturile simple: o încurajare, un ajutor oferit la nevoie sau o invitație la joacă. Ei înțeleg cât de important este să nu lași pe nimeni singur și să îi sprijini pe cei care au nevoie de ajutor.

Într-o astfel de lume, discriminarea și excluderea ar fi mai puțin întâlnite. Fiecare persoană ar avea posibilitatea să fie acceptată și respectată. Copiii tind să creadă că toți oamenii merită să fie fericiți și tratați cu demnitate.

Limitele unei lumi conduse de copii

Chiar dacă ideea este atractivă, trebuie să recunoaștem că o lume condusă exclusiv de copii ar avea și dificultăți. Copiii nu au încă experiența necesară pentru a lua decizii complexe legate de economie, sănătate, tehnologie sau relațiile internaționale.

De aceea, lumea are nevoie atât de energia și creativitatea copiilor, cât și de experiența și responsabilitatea adulților. Cele mai bune rezultate apar atunci când generațiile colaborează și se ascultă reciproc.

Totuși, adulții pot învăța multe de la copii. Curiozitatea, sinceritatea, optimismul și capacitatea de a se bucura de lucrurile simple sunt calități care nu ar trebui pierdute odată cu trecerea anilor.

Lumea văzută prin ochii unui copil este o lume mai colorată, mai optimistă și mai plină de speranță. Dacă ar fi condusă de copii, aceasta ar pune accent pe pace, educație, joacă, protejarea naturii și relații bazate pe bunătate și respect.

Chiar dacă o astfel de lume există doar în imaginația noastră, ea ne oferă o lecție importantă. Copiii ne amintesc că fericirea poate fi găsită în lucrurile simple și că fiecare persoană merită să fie tratată cu respect și înțelegere. Ascultând vocea copiilor și învățând de la ei, putem construi o societate mai bună pentru toți.

Bibliografie

1. Micul Prinț, Antoine de Saint-Exupéry, Editura Rao, București.
2. Piaget, Jean, Psihologia copilului, Editura Cartier, Chișinău.
3. Montessori, Maria, Mintea absorbantă a copilului, Editura Vremea, București.
4. UNICEF România – materiale privind drepturile copilului și participarea copiilor la viața comunității.
5. Convenția ONU privind Drepturile Copilului, disponibilă prin UNICEF România – Convenția Drepturilor

COPILĂRIA, SAU LUMEA CARE NU SE TERMINĂ

Nume și prenume elev: Neagu Mihnea
Clasa: a X a
Colegiul Național Militar ,,Alexandru Ioan Cuza"
Constanța
Profesor coordonator: Mocanu Daniela

Copilăria este lumina care rămâne aprinsă în spatele tuturor celorlalte lumini. Nu se stinge — se ascunde. Și în serile în care restul luminilor se sting pe rând, obosit de toate câte au cerut de la tine ziua aceea, ea continuă să palpite undeva în adânc, mică și neobosită, caldă ca un jar uitat sub cenușă care, dacă sufli ușor spre el, arată că n-a murit niciodată cu adevărat.

Fiecare dintre noi poartă în interior o geografie unică a copilăriei sale. Nu hărți precise, cu coordonate și denumiri exacte — ci hărți simțite, hărți olfactive, hărți ale luminii de dimineață pe un perete alb și ale mirosului de ploaie pe pământ uscat vara. Copilăria nu locuiește în fotografii și nu se conservă în amintiri ordonate cu grijă în albume. Locuiește în simțuri. Revine prin ele, brusc și fără avertisment, ca o melodie pe care credeai că ai uitat-o, dar pe care corpul tău nu a uitat-o niciodată — pentru că unele lucruri nu se țin minte cu mintea, ci cu pielea, cu nasul, cu sunetul pe care îl fac pașii tăi pe un anumit tip de caldarâm.

Există un limbaj al copilăriei pe care vârsta adultă îl traduce mereu greșit. Copiii nu trăiesc în timp — trăiesc în prezent pur, necontaminat de greutatea trecutului sau urgența viitorului. O după-amiază de vară nu se măsoară în ore, ci în tot ceea ce poate cuprinde un corp cu simțurile deschise: culoarea ierbii care devine aproape albă la amiază, temperatura aerului care se lipește de brațe, zgomotul îndepărtat al unui radio dintr-o curte vecină, mirosul de asfalt cald amestecat cu cel al florilor de salcâm. Copilul știe, fără să știe că știe, că a fi viu înseamnă a fi acolo, complet, în acel moment și nicăieri altundeva. Este cea mai profundă formă de meditație — și nu o practică nimeni mai bine decât un copil de șase ani care prinde fluturi într-o grădină.

Inocența nu este naivitate. Nu este absența cunoașterii. Este prezența completă, nefiltrată, în tot ce se întâmplă. Un copil nu privește un câmp și calculează valoarea terenului. Privește câmpul și simte câmpul — cu tot cu vântul care trece prin el, cu tot cu insectele care îl locuiesc, cu tot cu promisiunea vagă că undeva la celălalt capăt al lui se întâmplă ceva extraordinar. Tocmai de aceea copilăria este, în esența ei, o formă de curaj — curajul de a fi prezent fără apărare, de a iubi fără rezerve, de a te bucura fără să îți fie teamă că fericirea se va termina.

Copilărie

Copilăria miroase a pâine caldă și a noapte de vară,
a primele cuvinte spuse în șoaptă cuiva care le-a păstrat fără să știe
că vor deveni, mai târziu, fundația unui om întreg.
Lumea era atunci un lucru care încăpea în palme,
care se putea ține strâns fără să doară,
care răspundea la întrebări simple cu răspunsuri simple
și în care binele și răul se recunoșteau de la distanță.

Existau după - amieze care nu se terminau niciodată —
sau poate se terminau, dar nu se simțeau terminate,
pentru că nu aveai ceas și nu aveai de unde să știi
că fericirea are o limită de timp pe care nu ți-o spune nimeni.
Existau drumuri de întoarcere acasă pe care le știai cu tălpile,
bunici cu mâini mari și voci lente care îți explicau
că fiecare lucru are un rost, chiar și tăcerea,
chiar și ploaia, chiar și dorul care nu știe încă pe cine duce dorul.

Acum știi mai multe și înțelegi mai puțin —
și asta e poate prețul creșterii, cel nemărturisit,
pe care nu ți-l spune nimeni la ceremonia de absolvire.
Dar uneori, când cerul are exact acea culoare de seară
pe care o știai înainte să ai cuvinte pentru ea,
simți cum copilăria nu a plecat nicăieri,
ci stă liniștită în tine, ca o mare fără valuri,
ca un foc mic care nu cere nimic și nu se stinge niciodată,
și așteaptă, cu răbdarea lucrurilor adevărate, să o recunoști.

Poate că maturitatea nu este altceva decât arta dificilă de a purta copilăria cu demnitate. De a nu o lăsa să se transforme în regret cronic, în nostalgie paralizantă, în convingerea falsă că ce a fost a fost întotdeauna mai bun decât ce este. Copilăria nu este un paradis pierdut din care am fost alungați fără voia noastră. Este un izvor — viu, activ, mereu prezent — și putem reveni oricând la el, cu condiția esențială să nu uităm unde se află. Se află în noi. S-a aflat mereu acolo. Și va rămâne acolo, palpitând liniștit, pentru tot restul vieții noastre — dacă alegem să îl lăsăm.

BUCURIA COPILĂRIEI LA TOATE VÂRSTELE

Nume și prenume elevi: Paralescu Magdalena și Sandu Iosif

Copilăria este cea mai frumoasă etapă a vieții, este o lume magică. Copilăria este singurul moment în care cunoaștem adevărata fericire, trăind fiecare clipă cu cea mai mare intensitate.

Copilăria este perioada cea mai fericită, plină de bucurie, o lume mirifică lipsită de grij, de tristețe, in care jocul,sinceritatea, inocența, puritatea ne fac să visăm și să descoperim lumea cu mare curiozitate.

În copilărie, fericirea se regăsește in cele mai simple si mărunte lucruri, fericire care nu se poate compara cu nimic altceva în lume. Pentru un copil, fericirea poate însemna jocurile cu prietenii, timpul petrecut cu părinții, cu frații, vocea caldă si mângâierea mamei, micile pofte făcute de bunici, primul contact cu școala.

În această perioadă a vieții se formeaza cele mai frumoase amintiri, se leagă cele mai frumoase și sincere prietenii și totodată se deprind cele mai importante valori care ne vor insoți și ne vor ajuata pe tot parcursul vieții. Învățăm ce înseamnă adevărata iubire, prin dragostea parinților, prin atenția și sprijinul necondiționat al acestora.

Bucuria copilăriei nu ar trebui să dispară niciodată, chiar dacă nu mai suntem copii si greutățile încep să apară în viața noastră. Dimpotrivă, este important să nu uităm să visăm, să ne bucurăm de lucrurile simple, la fel cu fac copiii, tocmai pentru a reuși să trecem mai ușor peste perioadele mai dificile. Totodată, spiritul ludic ne ajută să fim mai buni unii cu ceilalți, să fim mai uniți și mai apropiați.

Sentimentele acestea trebuie să ne insoțească indiferent de vârstă, indiferent de situație, deoarece ne ajută sa fim mai încrezători, mai puternici și să răzbim în viață mai ușor. Trebuie să ne păstrăm mereu spiritul copilăresc, să ne bucurăm de lucrurie mici.

Bucuria copilăriei va fi in sufletul fiecărei persoane, indiferent de vârstă, deoarece este imposibil de a da uitării această etapă de basm, etapă la care fiecare dintre noi se gândește cu drag și nostalgie și care ne saltă inima de bucurie. Ea nu dispare odată cu trecerea timpului, ci rămâne in sufletul oamenilor prin amintiri si emoții, chiar dacă uneori o dăm uitării.

Bucuria copilăriei nu aparține doar copiilor, ci tuturor, la toate vârstele. Ea dăinuie în amintiri, în capacitatea de a vedea frumusețea vieții, în puterea de a zâmbi și de a avea curajul de a visa.

În concluzie, deși nu mai suntem copii, bucuria copilăriei rămâne în suflet pentru totdeauna, ea este o stare care nu ar trebui să dispară niciodată. Cei care își păstrează optimismul și entuziasmul copilăriei se vor bucura de fiecare moment al vieții și vor reuși să treacă cu ușurință peste eventualele obstacole.

COPILĂRIA MEA VS. VIITORUL MEU
(UN REPORTAJ SINCER)

Nume și prenume elev: Petrea Delia
Clasa: a X a
Colegiul Național Militar ,,Alexandru Ioan Cuza"
Constanța
Profesor coordonator: Mocanu Daniela

Dacă viitorul meu ar fi un film, copilăria mea ar fi cu siguranță scena de deschidere — aceea în care totul e frumos și luminos, lumina e caldă și aurie ca în reclamele la cereale, și spectatorul știe deja, din reflexul dobândit după ani de cinematografie, că urmează ceva complicat. Că nu poate dura. Că cineva va greși ceva sau va lua o decizie proastă sau pur și simplu va veni toamna și va schimba totul. Spoiler: vine toamna, invariabil. Dar — și asta contează enorm — filmul are un final bun. Nu perfect. Bun.

Să fiu complet sincer, pentru că stilul acesta o cere: copilăria mea nu a fost o reclamă. Nu am avut casă mare cu grădină îngrijită geometric sau vacanțe în locuri cu nume greu de pronunțat. Am avut o curte cu un cireș din care cădeam cu o regularitate care îngrijora pe toată lumea în afară de mine, o bunică care punea mâncare pe masă înainte să apuc să o cer vreodată și un grup de prieteni cu care am rezolvat, de-a lungul anilor, probleme de o complexitate surprinzătoare — cum ajungi pe acoperișul școlii fără să te vadă nimeni, cum convingi un câine străin că ești prietenul lui când el are o altă opinie foarte clară în privința asta, cum improvizezi un adăpost dintr-un cearșaf și două scaune când plouă și nu vrei să intri în casă. Viață reală, cu alte cuvinte. Nu prea fotogenică, dar absolut valoroasă.

Și tocmai asta e punctul esențial, cel pe care îl uit uneori când mă compar cu viețile altora pe internet. Copilăria reală — nu cea din reclame, nu cea din filmele în care toți copiii aleargă fericiți prin pajiști cu zâmbete calibrate de casting director — este dezordonată, zgomotoasă, plină de genunchi juliți și neînțelegeri stupide și momente în care plângi pentru lucruri care mâine nu vor mai conta. Și este, tocmai de aceea, absolut perfectă în felul ei particular. Pentru că e autentică. Pentru că e a ta și numai a ta. Și pentru că, oricât de banală și de lipsită de glamour ar părea, ea este materia primă brută din care se construiește un om.

Mă gândesc la viitorul meu cu o combinație interesantă de entuziasm și teroare moderată, ceea ce mi se pare o atitudine rezonabilă față de un lucru pe care nu îl pot controla în niciun fel semnificativ. Nu știu cum va arăta. Nu știu ce meserie voi alege, cu ce oameni voi ajunge să petrec timp, în ce oraș mă voi trezi în dimineața în care voi

realiza că am, în fine, devenit adult. Nimeni nu știe aceste lucruri, oricât de convingător se preface că le planifică.

Dar știu câteva lucruri cu certitudine, pentru că copilăria mi le-a demonstrat deja prin experiment repetat:

Știu că mă descurc. Am supraviețuit primei zile de școală în care nu cunoșteam pe nimeni și am plâns în baie. Primului profesor care nu mă putea suferi și nu se ostenelea să ascundă asta. Primului examen pentru care nu am învățat suficient și am mers totuși. Fiecare dintre acestea părea, la momentul respectiv, o catastrofă care va marca permanent traiectoria vieții mele. Nu a marcat nimic. Am trecut mai departe.

Știu că am nevoie de oameni reali. Nu de conexiuni digitale, nu de follow-uri, nu de validare prin comentarii. Am nevoie de genul de oameni care te sună când se întâmplă ceva rău și care vin fizic, cu mâncare, și stau. Copilăria m-a obișnuit cu prezența reală, cu prietenii care existau tridimensional în viața mea, și asta a format un standard pe care nu îl pot coborî oricât m-aș strădui.

Știu că lucrurile mici sunt, de fapt, lucrurile mari. Nu trofeele, nu realizările care arată bine pe hârtie, nu momentele pe care poți să le postezi cu o legendă motivațională. Ci diminețile lente cu ceai, conversațiile care se întind fără scop precis, râsul care vine pe neașteptate și pe care nu l-ai planificat. Copilăria e plină de ele, aceste momente mici și gratuite. Viața adultă — dacă o construiești cu atenție și cu intenție — poate fi și ea.

Deci da. Viitorul meu va fi o versiune mai complicată și mai costisitoare a copilăriei mele, cu mai multă responsabilitate, mai puțin cireș în curte și probabil mult mai mult cofeină decât ar recomanda orice medic. Dar voi aduce cu mine aceeași curiozitate față de lume care mă face să citesc despre orice și să pun întrebări incomode. Același reflex de a căuta ce e bun înainte de a inventaria ce e rău. Aceeași convingere, poate naivă dar funcțională, că merită să încerci, că merită să crezi, că merită să construiești castele chiar dacă valurile vin inevitabil. Copilăria m-a învățat că după valuri se construiesc mai departe. Că asta e, de fapt, tot jocul.

BEFORE THE WORLD GREW LOUD

Nume și prenume elev: Protopopescu Dragoș Cosmin
Clasa: a X a
Colegiul Național Militar ,,Alexandru Ioan Cuza"
Constanța
Profesor coordonator: Mocanu Daniela

Childhood, from an early age, is all about endless happiness and unrestricted fun. Whether it is the early childhood years of life where one is exploring the world around them with innocent eyes and an unrestricted curiosity, or the time in middle childhood where one is riding a tide of imagination that knows no boundaries, or the stage of adolescence where one is starting to discover a sense of independence, all stages of childhood have their own unique happiness attached to them. It is this innocence and simplicity of life that bestows a natural appreciation for life's small joys, allowing for contentment and satisfaction to find its way in.

While everyone says that adults no longer behave like children even a little, that's a lie. We all sometimes need to express ourselves and remember the good times of childhood. Many think of these small moments as signs of immaturity, but in fact, they are short moments of joy and nostalgia. Yes, childhood can still be felt when you're an adult, yes, childhood memories remind you who you are and where you come from, and yes, these 'small moments' allow us to step out of the 'bubble' of stress in which we live, forget our problems for a short period of time and become children again.

Nevertheless, regardless of the age I have reached, the stress I have faced, and many other problems, it is never too late to feel like a child again. I would like to use elderly people as an example. Even though they can no longer move as they once did, some have health problems, and others have been left alone in the world, they never forget to act like children, even if only a little.

Childhood, in the true sense of the word, is the period when a person is in the first stage of their development, or, to put it differently, when a person is truly a child. It is a stage characterized by games, curiosity, and learning. The childhood that every person experiences is what defines them in the future. In other words, childhood traumas, pleasant and unpleasant events, accidents, achievements, and lessons shape us later as human beings. Some people prefer to forget the past and start everything from scratch, but that is an artificial life. Without memories and a past, we do not develop psychologically, we do not evolve as a society, and, most importantly, we forget where we came from.

To me, childhood is a phase of life that we should never forget. We should always remember and reminisce this period in life by looking back at our memories and thinking about our accomplishments. Childhood is not just a term, not just a stage, but a very important part of all of our lives.

Childhood is also about how we can see what's around us. As a kid, we can imagine anything. A stick is not just a stick to us. It can be a sword or a spaceship or even a magic wand! As we grow older, we don't necessarily lose that creativity. The playful side of us remains an important trait of our personality. After all, all those inventions and works of art and major accomplishments are created from the same imagination as when we were a kid. Thus, holding on to that side of us is not a sign of weakness or immaturity. It is more like keeping our minds open and receptive. Childhood is about not only learning to live, but also dreaming, creating and believing in a better future.

Childhood is also the time when we form our first friendships. The relations that we make during those years are often genuine and unbiased by the interests and responsibilities that are developed later in life. The childhood friends that we make often leave a memorable impact in our lives, even if we go our separate ways eventually. We learn values such as trust, loyalty, empathy and cooperation through those relationships. Many social skills that we use as adults have their foundations in the experiences with childhood friends. For this reason, childhood is not only the time when we mature into who we are, but also the basis of the way we interact with other people in our lives.

Furthermore, childhood is the period when we get to know the world. Every little thing is exciting and significant. Visiting a new place, trying a new hobby, or having a simple conversation can turn into an adventure. As we get older, we become too familiar with our environment and lose that sense of wonder. Recalling our childhood can teach us to once again appreciate the little things in life and to stay curious about the world.

Childhood is a period that is an integral part of the life of every person, no matter how old he is. It forms his character, values, gives him unforgettable memories. We can't return to those years but we can take their wisdom, joy, curiosity with us at any age. Childhood experiences shape us, make us who we are and is therefore one of the most precious and meaningful stages in human life.

ZÂMBETUL CARE SCHIMBĂ LUMEA – PUTEREA BUCURIEI ȘI A BUNĂTĂȚII

Nume și prenume elev: Radu Alexandru Ionuț
Clasa: a XII a
Liceul Tehnologic ,,Dierna"
Orșova
Profesor coordonator: Bumbel Mariana

Într-o lume în care oamenii sunt adesea preocupați de probleme, responsabilități și griji, un gest simplu poate avea o influență surprinzător de mare: zâmbetul. Deși pare un lucru obișnuit, zâmbetul este una dintre cele mai puternice forme de comunicare umană. El transmite bucurie, încredere, prietenie și apropiere. Un zâmbet sincer poate schimba starea de spirit a unei persoane, poate încuraja pe cineva aflat într-un moment dificil și poate crea legături între oameni.

La fel de importantă este și bunătatea. Atunci când alegem să fim amabili, să oferim ajutor sau să arătăm înțelegere, contribuim la construirea unei societăți mai armonioase. Bucuria și bunătatea sunt valori universale care îi apropie pe oameni și îi ajută să depășească dificultățile vieții. De aceea, putem spune că un simplu zâmbet și o faptă bună au puterea de a schimba lumea, începând cu mediul în care trăim.

Zâmbetul este una dintre cele mai naturale expresii ale emoțiilor pozitive. El apare încă din primele luni de viață și este recunoscut în toate culturile lumii. Chiar dacă limbile și obiceiurile diferă de la un popor la altul, oamenii înțeleg pretutindeni semnificația unui zâmbet sincer.

Specialiștii în psihologie consideră că zâmbetul are efecte benefice atât asupra celui care îl oferă, cât și asupra celui care îl primește. Atunci când zâmbim, organismul eliberează substanțe care contribuie la starea de bine și reduc nivelul stresului. De asemenea, persoanele care zâmbesc sunt percepute ca fiind mai prietenoase, mai deschise și mai demne de încredere.

Un zâmbet poate avea diferite semnificații: poate exprima bucurie, recunoștință, satisfacție, speranță sau afecțiune. În multe situații, el poate înlocui cuvintele. De exemplu, atunci când întâlnim pe cineva nou, un zâmbet poate transmite imediat bunăvoință și respect. În momente dificile, un zâmbet încurajator poate oferi puterea necesară pentru a merge mai departe.

Bucuria este una dintre cele mai importante emoții umane. Ea apare atunci când trăim experiențe plăcute, când petrecem timp alături de cei dragi, când realizăm ceva important sau când ne bucurăm de lucrurile simple ale vieții.

Copiii sunt adesea considerați adevărați ambasadori ai bucuriei. Ei găsesc motive de fericire în activități simple: un joc, o plimbare, o poveste sau o întâlnire cu prietenii. Din această perspectivă, copilăria reprezintă o lecție importantă pentru adulți, care uneori uită să aprecieze micile momente de fericire.

Bucuria are efecte pozitive asupra sănătății fizice și emoționale. O persoană optimistă și veselă are mai multă energie, relații mai bune cu cei din jur și o capacitate mai mare de a face față provocărilor. În plus, bucuria este contagioasă. Atunci când vedem pe cineva fericit, avem tendința de a ne simți și noi mai bine.

În școală, în familie sau în comunitate, oamenii care răspândesc bucurie contribuie la crearea unei atmosfere plăcute și prietenoase. Ei îi inspiră pe ceilalți să fie mai pozitivi și mai deschiși.

Bunătatea este calitatea de a acționa cu generozitate, respect și compasiune față de ceilalți. Ea se manifestă prin gesturi simple: un ajutor oferit unui coleg, o vorbă bună adresată unei persoane triste, respectarea celor din jur sau implicarea în activități de voluntariat.

În societatea de astăzi, bunătatea este mai importantă ca oricând. Ritmul alert al vieții îi face uneori pe oameni să devină mai preocupați de propriile probleme și să acorde mai puțină atenție celor din jur. Cu toate acestea, fiecare faptă bună contribuie la construirea unui mediu mai plăcut și mai sigur.

Un exemplu de bunătate poate fi observat în activitățile caritabile organizate pentru persoanele aflate în nevoie. Copiii și tinerii participă adesea la strângeri de fonduri, colecte de alimente sau campanii de ajutorare. Aceste acțiuni demonstrează că orice persoană poate avea un impact pozitiv asupra comunității.

Bunătatea nu presupune întotdeauna gesturi mari. Uneori, cele mai importante fapte sunt cele mici, realizate din inimă. A asculta pe cineva cu atenție, a împărți ceea ce ai sau a încuraja un coleg pot face o diferență semnificativă în viața unei persoane.

La prima vedere, un zâmbet pare prea mic pentru a produce schimbări importante. Totuși, puterea lui constă în efectul pe care îl are asupra oamenilor. Un zâmbet oferit unei persoane poate genera o reacție în lanț: acea persoană se simte mai bine și, la rândul ei, îi tratează mai frumos pe ceilalți.

În școală, un mediu bazat pe respect și bunătate contribuie la relații mai bune între elevi și profesori. În familie, zâmbetele și cuvintele frumoase întăresc legăturile dintre membrii acesteia. În comunitate, oamenii care manifestă amabilitate și optimism creează o atmosferă mai plăcută și mai unită.

Istoria oferă numeroase exemple de persoane care au schimbat lumea prin bunătate și compasiune. Acestea au demonstrat că adevărata putere nu constă în forță sau bogăție, ci în capacitatea de a face bine și de a inspira pe ceilalți.

Fiecare dintre noi are posibilitatea de a contribui la această schimbare. Nu este nevoie de resurse speciale sau de gesturi extraordinare. Un zâmbet sincer, o faptă bună și o atitudine pozitivă sunt suficiente pentru a aduce lumină în viața celor din jur.

Zâmbetul, bucuria și bunătatea reprezintă valori esențiale pentru dezvoltarea unor relații armonioase și pentru construirea unei societăți mai bune. Deși par gesturi simple, ele au efecte profunde asupra oamenilor și contribuie la crearea unui climat de încredere, respect și solidaritate.

Un zâmbet sincer poate transforma o zi obișnuită într-una specială, iar o faptă bună poate schimba viața unei persoane. Bucuria și bunătatea sunt contagioase și au capacitatea de a se răspândi de la un om la altul. Astfel, fiecare dintre noi poate deveni un mesager al binelui și al optimismului.

În final, putem afirma că lumea se schimbă prin gesturile mici pe care le facem în fiecare zi. Un zâmbet oferit din suflet și o inimă deschisă pot avea o putere mai mare decât ne imaginăm. Prin bunătate și bucurie, fiecare persoană poate contribui la construirea unei lumi mai frumoase și mai umane.

Bibliografie

1. Goleman, Daniel, Inteligența emoțională, Editura Curtea Veche, București, 2008.
2. Seligman, Martin E. P., Optimismul se învață, Editura Humanitas, București, 2011.
3. Covey, Stephen R., Cele 7 deprinderi ale persoanelor eficace, Editura All, București, 2014.
4. UNICEF România, materiale educative privind bunătatea, empatia și drepturile copilului, disponibile pe UNICEF România.
5. Dicționarul explicativ al limbii române (DEX), ediția a II-a, Editura Univers Enciclopedic, București, 2009.

SĂ NE BUCURĂM DE COPILĂRIE!

Nume și prenume elev: Stoicescu Georgiana
Liceul Tehnologic ,,Victor Frunză"
Râmnicu Sărat
Profesor coordonator: Niță Iuliana

Copilăria este adesea definită ca o perioadă fixă în timp, delimitată de primii ani ai vieții, o etapă a lipsei de griji și a jocului inocent. Totuși, dacă privim mai profund, ne dăm seama că această definiție este incompletă. Copilăria nu este doar o vîrstă biologică, ci o stare de spirit, o formă de puritate și curiozitate pe care o putem purta în suflet de-a lungul întregii existențe. Tema „bucuria copilăriei la toate vârstele" ne provoacă să înțelegem că secretul unei vieți împlinite constă în capacitatea de a nu pierde legătura cu acea scânteie interioară, indiferent de trecerea anilor.

În adolescență, etapă în care mă aflu și eu, tentația de a părea „adult" și matur este foarte mare. Ne grăbim să ne asumăm responsabilități, să fim serioși și, uneori, respingem lucrurile simple care ne făceau fericiți în trecut. Cu toate acestea, bucuria copilăriei reapare în cele mai neașteptate momente. O simțim atunci când râdem în hohote cu prietenii dintr-o banalitate, când ne bucurăm de prima zăpadă sau când ne lăsăm purtați de imaginație într-un proiect creativ. Pentru un licean, a păstra această bucurie înseamnă a nu lăsa cinismul sau stresul examenelor să distrugă entuziasmul de a descoperi lumea.

Mergând mai departe pe firul vieții, observăm că și adulții au nevoie de această ancoră emoțională. Într-o lume dominată de joburi, facturi și responsabilități stricte, oamenii mari riscă să devină rigizi. Cei care reușesc însă să rămână fericiți sunt cei care știu să se joace. Un părinte care construiește castele de nisip alături de copilul său nu face doar un exercițiu de parenting, ci își reactivează propria copilărie. În literatura română, Nică al lui Creangă sau personajele lui Antoine de Saint-Exupéry din „Micul Prinț" sunt dovezi clare că maturizarea nu ar trebui să însemne uitarea copilului interior. Micul Prinț ne reamintește constant că „oamenii mari nu înțeleg niciodată nimic singuri", tocmai pentru că au pierdut capacitatea de a privi lumea cu ochii unui copil – liberi de prejudecăți și plini de uimire.

Chiar și la vârsta a treia, când corpul îmbătrânește, sufletul poate rămâne tânăr. Bunicii noștri găsesc adesea cea mai mare împlinire în momentele de pură inocență petrecute alături de nepoți. Înțelepciunea bătrâneții, combinată cu simplitatea bucuriilor mărunte, creează o armonie perfectă. Un bunic care fuge prin iarbă sau care spune povești cu aceeași pasiune ca odinioară demonstrează că timpul poate ridica riduri pe față, dar nu și pe suflet.

În concluzie, bucuria copilăriei nu aparține unui singur segment de vârstă. Ea este o resursă interioară de optimism, curiozitate și iubire pură. Fie că suntem copii, adolescenți, adulți sau bunici, avem nevoie să privim lumea, măcar din când în când, cu aceiași ochi uimiți și nerăbdători. Păstrarea copilăriei la toate vârstele este, în definitiv, cea mai frumoasă formă de a rămâne autentici și cu adevărat vii în fața provocărilor vieții.

DE CE IUBESC COPILĂRIA?

Nume și prenume elev: Goidescu Georgiana Paula
Liceul Tehnologic ,,Victor Frunză"
Râmnicu Sărat
Profesor coordonator: Niță Iuliana

Copilăria este una dintre cele mai importante și mai frumoase etape din viața unui om. Ea reprezintă perioada în care descoperim lumea, învățăm să iubim, să visăm și să ne bucurăm de lucrurile simple. Deși timpul trece și oamenii cresc, copilăria rămâne mereu vie în sufletul fiecăruia. De aceea, scriitorii și poeții au numit-o adesea „inima tuturor vârstelor", deoarece amintirile și sentimentele din acea perioadă ne însoțesc toată viața.

În copilărie, lumea pare mult mai frumoasă și mai plină de mister. Fiecare zi poate deveni o aventură, iar lucrurile simple aduc cea mai mare fericire. Jocurile cu prietenii, plimbările prin parc, vacanțele la bunici sau poveștile spuse înainte de culcare sunt momente care rămân întipărite în memorie. Copiii au o imaginație bogată și reușesc să transforme orice obiect obișnuit într-o sursă de distracție. O simplă cutie poate deveni un castel, iar o curte se poate transforma într-un tărâm magic.

Un rol foarte important în copilărie îl au familia și prietenii. Părinții îi oferă copilului dragoste, protecție și educație, ajutându-l să înțeleagă diferența dintre bine și rău. Bunicii contribuie și ei prin povești, sfaturi și afecțiune. De asemenea, prietenii din copilărie ocupă un loc special în viața fiecărui om. Alături de ei învățăm ce înseamnă prietenia adevărată, sinceritatea și sprijinul reciproc.

Școala reprezintă și ea o parte importantă a copilăriei. Aici copiii descoperă lucruri noi, își dezvoltă personalitatea și își formează caracterul. Profesorii îi îndrumă și îi ajută să își descopere pasiunile și talentele. Chiar dacă uneori există teme dificile sau emoții înaintea testelor, anii de școală rămân printre cele mai frumoase amintiri.

Pe măsură ce oamenii cresc, apar responsabilitățile și grijile vieții de adult. Timpul liber devine mai puțin, iar problemele sunt mai numeroase. Cu toate acestea, fiecare om păstrează în suflet o parte din copilărie. Uneori, o melodie, un miros sau o fotografie pot readuce instantaneu amintiri din acea perioadă fericită. Aceste amintiri ne oferă liniște și ne fac să zâmbim chiar și în momentele dificile.

Copilăria este importantă deoarece în această etapă se formează caracterul unui om. Felul în care un copil este educat și iubit influențează adultul care va deveni. Dacă primește afecțiune, încurajare și exemple bune, copilul va avea mai multă încredere în sine și va deveni o persoană mai bună.

În concluzie, copilăria este „inima tuturor vârstelor" deoarece ea rămâne mereu în sufletul nostru, indiferent de vârstă. Amintirile, emoțiile și lecțiile învățate atunci ne ajută să privim viața cu speranță și optimism. Chiar dacă anii trec, fiecare om păstrează în interiorul său copilul care a fost odată.

COPILĂRIA – O ETAPĂ DE NEUITAT

Nume și prenume elev: Foca Alexandru
Liceul Tehnologic ,,Victor Frunză"
Râmnicu Sărat
Profesor coordonator: Niță Iuliana

Copilăria reprezintă perioada cea mai frumoasă și plină de farmec din viața oricui. Este timpul în care lumea pare magică, iar bucuria vine din cele mai simple și neașteptate lucruri. Pentru mine, copilăria înseamnă momente de liniște, fericire și inocență, în care totul pare posibil și fiecare zi aduce ceva nou de descoperit. În această etapă, jocurile cu prietenii, râsetele și aventurile imaginare sunt cele mai importante, iar amintirile legate de aceste momente devin cele mai dragi pe parcursul vieții.

De-a lungul anilor, conceptul de bucurie a copilăriei nu se schimbă, ci se adaptează vârstei și experiențelor noastre. La școală, de exemplu, bucuria poate veni din reușita unui proiect, din cântatul într-un cor sau din câteva clipe petrecute cu colegii. Chiar dacă uneori suntem supărați sau obosiți din cauza temelor sau a problemelor de zi cu zi, gândul la copilărie și la momentele fericite din trecut ne ajută să trecem peste dificultăți și să ne păstrăm optimismul.

La adolescență, bucuria copilăriei capătă noi forme și sensuri. Ea poate fi găsită în momentele petrecute alături de prieteni, în hobby-urile preferate sau în activitățile care ne fac plăcere. Chiar dacă nu mai jucăm cu păpuși sau nu ne mai bălăcim în bălți, sentimentul de fericire se păstrează în lucrurile simple, precum o discuție plină de umor, o plimbare în natură sau o seară petrecută cu familia. În plus, în această etapă, învățăm să apreciem mai mult valoarea prieteniilor și a relațiilor apropiate, care ne oferă sprijin și bucurie.

Un aspect foarte important este faptul că bucuria copilăriei nu trebuie să fie doar o amintire, ci și o stare pe care o putem cultiva și în prezent. Chiar dacă viața ne aduce și momente mai grele sau responsabilități, păstrarea spiritului inocent și entuziast ne ajută să fim mai fericiți și mai echilibrați. În plus, această bucurie se poate manifesta în micile gesturi de zi cu zi: o zâmbire sinceră, o îmbrățișare sau un moment de relaxare în mijlocul agitației cotidiene.

Mai mult, bucuria copilăriei ne ajută să ne păstrăm autenticitatea și să nu uităm de valorile simple, precum sinceritatea, prietenia și bucuria de a trăi. Într-o lume în continuă schimbare, aceste valori ne oferă stabilitate și un sentiment de împlinire sufletească. Astfel, chiar și la vârsta adultă sau la bătrânețe, putem retrăi acele momente magice ale copilăriei în sufletul nostru, în amintirile frumoase și în modul în care trăim fiecare zi.

În concluzie, bucuria copilăriei nu trebuie să fie doar un capitol al trecutului, ci și o stare pe care să o păstrăm în suflet indiferent de vârstă. Ea ne învață să fim mai fericiți, mai optimiști și mai recunoscători pentru ceea ce avem. În final, cred că toți trebuie să ne amintim că, indiferent de cât de maturi devenim, copilăria rămâne mereu în inima noastră, ca o sursă inepuizabilă de bucurie și inspirație.

CÂND ÎNCEPE ȘI CÂND SE TERMINĂ COPILĂRIA?

Nume și prenume elev: Tătaru Nicolae
Școala Profesională Corlățel

Când mă uit în jur, la mine în sat, realizez un lucru: copilăria nu este o chestiune de vârstă scrisă în buletin, ci o stare de spirit pe care o poți păstra toată viața.
Pentru mine, mediul rural este spațiul perfect în care această bucurie refuză să moară, indiferent dacă ai 7, 14 sau 70 de ani.

Copilăria la 14 ani: Între ecrane și libertatea de pe uliță

La vârsta mea, mulți copii de la oraș își petrec timpul liber închiși în camere, pe telefoane sau console. Nu spun că noi, cei de la țară, nu avem tehnologie – avem și noi TikTok și ne jucăm online. Însă bucuria noastră cea mai mare vine tot din libertatea pe care ne-o oferă spațiul de aici.

- **Verile la râu sau în pădure:** Când terminăm cu treburile prin curte (pentru că la țară fiecare ajutor contează), ne strângem cu bicicletele. Mergem pe dealuri, facem focuri de tabără improvizate sau mergem la scăldat.
- **Jocurile care nu se demodează:** Chiar și la 14 ani, încă mai jucăm un fotbal în praf, pe tăpșanul din spatele școlii, unde porțile sunt făcute din doi ghiozdani sau două pietre. Bucuria unui gol marcat în apusul soarelui, când strigă mamele după noi că s-a înserat, e aceeași ca acum cinci ani.

„Copiii" cu tâmple albe: Cum văd bucuria la cei mai în vârstă

Trăind la sat, ai ocazia să observi oamenii în toate etapele vieții. Am înțeles că bucuria copilăriei nu dispare, ci doar se transformă, privind la bunicii mei și la vecini.
„Omul nu încetează să se joace pentru că îmbătrânește, ci îmbătrânește pentru că încetează să se joace." – George Bernard Shaw
La noi în comunitate, această „joacă" se vede în momentele de clacă sau de sărbătoare:

1. Bucuria bunicilor de a dărui

Bunicul meu are 72 de ani. Muncește de dimineața până seara, dar când vin nepoții în vizită, ochii i se luminează exact ca ai unui copil care primește o jucărie nouă. Bucuria lui e să ne facă un leagăn în nucul din curte sau să ne ascundă pepenii în fântână ca să fie reci când ne întoarcem de la câmp. În acele momente, el retrăiește propria copilărie prin noi.

2. Sărbătorile și tradițiile

De Crăciun sau de Paște, tot satul redevine o curte a școlii. Când bătrânii se îmbracă în haine populare și pornesc cu colindul sau când se adună la horă în centrul satului, pe

fețele lor se vede aceeași emoție pură, curată, pe care o avem noi când primim un cadou. Uită de griji, de boli și de ratele la bancă.

De ce la țară copilăria nu are vârstă?

Cred că secretul stă în legătura cu natura. La țară, timpul curge altfel. Când vezi cum înflorește pomul pe care l-ai plantat, când mergi la cules de cireșe direct din copac sau când te prinde o ploaie caldă de vară în mijlocul câmpului, nu ai cum să nu simți acea fericire simplă, fără filtre.

Vârsta	Forma de manifestare a bucuriei la sat
5-10 ani	Alergatul desculț prin iarbă, construitul de colibe din crengi.
14-18 ani	Plimbările cu bicicleta pe dealuri, glumele la poartă cu prietenii înserate.
30-50 ani	Bucuria unei recolte bune, transformarea muncii de la câmp în momente de socializare și glume cu vecinii.
Over 60 ani	Depănarea amintirilor, jocurile cu nepoții și liniștea unei duminici petrecute pe băncuța de la poartă.

Concluzie

Peste câteva luni sper să mă mut la liceu, într-un oraș mare, printre blocuri și mașini. O să încerc să mă adaptez, să învăț bine și să îmi fac prieteni noi. Dar promisiunea pe care mi-o fac mie însumi, acum, la 15 ani, este că nu voi lăsa „băiatul de la țară" din mine să dispară.

Bucuria copilăriei la toate vârstele înseamnă să nu uiți să te miri de lucrurile mici, să știi să râzi cu gura până la urechi și să prețuiești libertatea. Atâta timp cât păstrăm o bucățică de uliță în suflet, vom rămâne mereu copii.

COPILĂRIA ȘI PROVOCĂRILE ADOLESCENȚEI

Nume și prenume elev: Mertic David
Clasa: a VII-a
Școala Gimnazială ,,Alexandru Vlahuță"
Iași
Profesor de sprijin: Nistor Laura

Introducere. Numele meu este Matei, am 14 ani și 3 luni, iar acesta este referatul meu despre copilărie și adolescență. Doamna profesoară ne-a dat această temă și am vrut să o scriu exact așa cum se simte în capul meu, chiar dacă mama spune uneori că eu văd lumea diferit. Pentru mine, cuvintele trebuie să fie clare și precise, la fel ca Mersul Trenurilor CFR de pe ruta București-Constanța, pe care îl știu pe de rost pentru că este o structură perfectă care nu se schimbă niciodată.

Capitolul 1: Lumea sigură a copilăriei mele. Copilăria a fost o perioadă în care regulile erau mai simple și mai ușor de urmărit. Când eram mai mic, lumea se împărțea clar în lucruri sigure și lucruri zgomotoase. Lucrurile sigure erau jucăriile mele așezate în linie dreaptă, pe culori, și programul fix în care știam exact ce facem în fiecare zi la ora 14:00 și la ora 18:30. Copilăria mea a însemnat mult timp petrecut în camera mea, unde puteam să învăț toate detaliile despre dinozauri și despre sistemul solar fără ca nimeni să mă întrerupă. Îmi plăcea copilăria pentru că oamenii nu aveau așteptări mari de la mine să ghicesc ce gândesc ei prin simpla privire a feței lor.

Capitolul 2: Zgomotul și regulile nescrise. Cea mai mare provocare în copilărie a fost zgomotul din mediul exterior. Grădinița și primele clase din școala primară au fost uneori foarte grele din cauza stimulilor senzoriali. Sunetul clopoțelului de la școală are exact 85 de decibeli și îl simt ca pe un ac care îmi străpunge timpanul. În copilărie am învățat că pauzele mari sunt pline de pericole: copii care aleargă fără o direcție precisă, țipete și texturi de haine care mă dor pe piele, cum sunt etichetele de la bluze. Totuși, în copilărie, dacă plângeam sau îmi acopeream urechile, adulții spuneau doar că sunt 'un copil mai sensibil' și mă lăsau în banca mea cu desenele mele tehnice.

Capitolul 3: Adolescența și algoritmul social. Acum am 14 ani și corpul meu se schimbă, dar și lumea din jur devine mult mai complicată. Aceasta se numește adolescență. Dacă în copilărie provocările erau legate de zgomote fizice, acum ele sunt legate de zgomotul social. Colegii mei de clasă au început să vorbească într-un mod ciudat, plin de metafore, glume cu subînțeles și sarcasm. Sarcasmul este cel mai dificil lucru pentru mine. Când cineva spune 'Ce bine îți stă părul azi!' dar vocea lui sună ascuțit, creierul meu analizează sensul literal al cuvintelor, însă ceilalți râd și eu nu

înțeleg de ce. Trebuie să fac un efort uriaș de decodificare în fiecare secundă dintr-o conversație, ceea ce mă lasă complet epuizat la sfârșitul zilei de școală.

Capitolul 4: Astronaut pe o planetă străină. O altă provocare mare a adolescenței este că toată lumea așteaptă de la mine să fiu 'independent' și să mă integrez în grupuri. Dar grupurile de adolescenți nu au reguli logice. Ei se adună doar ca să stea pe telefoane sau să vorbească despre haine și muzică pe care eu nu le înțeleg. Dacă eu vreau să le povestesc despre cum funcționează motoarele cu aburi sau despre istoria căilor ferate din România, ei se plictisesc după 30 de secunde și pleacă. Uneori mă simt ca un astronaut trimis pe o planetă străină unde nu cunosc codul bunelor maniere locale, deși vorbesc aceeași limbă cu nativii.

Concluzie. În concluzie, trecerea de la copilărie la adolescență este ca și cum ai schimba un sistem de operare simplu și stabil cu unul plin de erori de rețea și ferestre care se deschid singure. Copilăria a fost refugiul meu geometric. Adolescența este o ecuație cu prea multe necunoscute sociale. Sper ca prin acest referat colegii mei și profesorii să înțeleagă că, dacă nu privesc în ochi când mi se vorbește sau dacă prefer să stau singur în laboratorul de fizică, nu înseamnă că nu îmi pasă. Înseamnă doar că rulez pe un alt sistem de operare, dar care încearcă din răsputeri să navigheze prin această viteză amețitoare numită adolescență.

PS: Diagnosticul meu este unul norocos- Sindrom Asperger- adică partea cea mai bună a tulburărilor de spectru autit.

ACOLO UNDE TIMPUL ÎȘI PIERDE PUTEREA

Nume și prenume elev: Migiu Denisa
Clasa: a XI-a
Liceul Tehnologic Bâlteni
Bâlteni, județul Gorj
Profesor coordonator: Gavrilă Georgiana

„Copilăria este patria inimii." Această afirmație, aparent simplă, ascunde unul dintre cele mai profunde adevăruri despre existența umană. Dintre toate călătoriile pe care le parcurge omul de-a lungul vieții, cea mai importantă este cea care începe în primii ani ai existenței sale. Copilăria nu este doar o vârstă, nici doar o succesiune de amintiri îndepărtate. Ea este izvorul din care se nasc visele, rădăcina din care crește personalitatea și lumina care continuă să ardă, discret, în adâncul sufletului, chiar și atunci când părul albește și anii se aștern precum frunzele toamnei. Există un tărâm pe care niciun atlas nu îl poate cuprinde și pe care nici o hartă nu îl poate localiza. Este tărâmul copilăriei. Acolo, timpul curge altfel. O zi de vară pare nesfârșită, un joc devine o aventură grandioasă, iar o simplă păpădie se poate transforma într-un univers. În acea lume, norii sunt corăbii, stelele sunt ferestre către povești nevăzute, iar fiecare răsărit aduce promisiunea unei noi descoperiri. Copilul nu privește lumea prin prisma utilității, ci prin aceea a miracolului. El nu caută explicații complicate, ci frumusețea ascunsă în lucrurile simple.

Poate tocmai de aceea copilăria reprezintă cea mai autentică formă de libertate. În acei ani, sufletul nu cunoaște încă limitele impuse de convenții, prejudecăți sau temeri. Imaginația își deschide aripile asemenea unei păsări care nu a învățat încă sensul cuvântului „imposibil". Copilul construiește castele din nisip fără să se teamă că valurile le vor distruge și visează fără să se întrebe dacă visele sale sunt realizabile. În această inocență se ascunde una dintre cele mai mari lecții pe care viața ni le oferă: curajul de a spera.

Copilăria este și primul profesor al inimii. Ea ne învață să iubim fără măsură, să iertăm fără condiții și să ne bucurăm fără rezerve. În universul copilului, o îmbrățișare valorează mai mult decât orice avere, iar un zâmbet sincer poate transforma o zi obișnuită într-o sărbătoare. Acolo se nasc primele prietenii, primele emoții și primele valori care vor modela omul de mai târziu. Respectul, empatia, generozitatea și compasiunea nu sunt lecții care se învață doar din cărți; ele cresc, asemenea florilor, în grădina sufletului copilăresc.

Cu toate acestea, omul nu rămâne copil pentru totdeauna. Anii trec, responsabilitățile se înmulțesc, iar grijile încep să ocupe locul jocurilor. Societatea modernă, dominată de grabă și performanță, pare să îi împingă pe oameni departe de

esența lor. Se vorbește tot mai mult despre succes și tot mai puțin despre fericire. Se construiesc cariere impresionante, dar uneori se uită cum se construiesc bucuriile simple. În această goană continuă, mulți adulți pierd legătura cu propriul copil interior, acel prieten tăcut care încă știe să se minuneze de frumusețea unei flori sau de liniștea unei seri de vară.

Și totuși, copilăria nu dispare niciodată cu adevărat. Ea rămâne ascunsă în fiecare om asemenea unei comori îngropate în adâncul sufletului. O regăsim într-un cântec auzit întâmplător, într-o fotografie îngălbenită de vreme, într-un miros care trezește amintiri sau într-o poveste spusă unui copil. Uneori, ea reapare pe neașteptate, asemenea unei raze de lumină care pătrunde printr-o fereastră uitată. Atunci înțelegem că timpul poate schimba chipul, dar nu poate învinge amintirea.

Marile personalități ale lumii au păstrat întotdeauna ceva din spiritul copilăriei. Oamenii care au schimbat istoria, care au creat opere nemuritoare sau care au descoperit noi orizonturi ale cunoașterii au avut curajul să rămână curioși. Curiozitatea este una dintre cele mai prețioase moșteniri ale copilăriei. Ea este flacăra care aprinde întrebările și motorul care împinge omenirea înainte. Fără capacitatea de a ne mira, progresul ar înceta să existe. Poate că adevărata maturitate nu înseamnă să uităm copilăria, ci să învățăm să o purtăm cu demnitate în noi. Omul cu adevărat matur este acela care știe să îmbine responsabilitatea adultului cu sensibilitatea copilului. Este acela care nu încetează să viseze, să creadă în bine și să caute frumusețea în jurul său. Într-o lume adesea marcată de conflicte, egoism și indiferență, valorile copilăriei devin mai necesare ca oricând.

În cele din urmă, copilăria este singurul loc din care plecăm fără a ne despărți cu adevărat. Ea rămâne în noi asemenea unei lumini aprinse într-o casă aflată la capătul unui drum lung. Oriunde am merge și oricine am deveni, acea lumină continuă să strălucească. Ea ne amintește cine am fost și, mai ales, cine am putea fi.

De aceea, copilăria este inima tuturor vârstelor. Nu pentru că durează puțin, ci pentru că influența ei durează o viață întreagă. Acolo unde timpul își pierde puterea și amintirile devin nemuritoare, copilăria continuă să existe, ca o primăvară care nu se sfârșește niciodată și ca o promisiune că, indiferent cât de mult îmbătrânim, vom putea păstra mereu în suflet puterea de a ne minuna, de a iubi și de a visa.

COPILĂRIA – SINGURA ÎMPĂRĂȚIE DIN CARE NU SUNTEM IZGONIȚI NICIODATĂ

Nume și prenume elev: Oprița Denis
Clasa: a X-a
Liceul Tehnologic Bâlteni
Bâlteni, județul Gorj
Profesor coordonator: Gavrilă Georgiana

Există în viața fiecărui om un loc în care timpul nu îmbătrânește, în care amintirile nu se ofilesc și unde sufletul se întoarce ori de câte ori caută liniște. Acest loc nu poate fi găsit pe nici o hartă și nu poate fi descris prin coordonate geografice. El poartă un nume simplu și universal: copilăria.

Într-o lume în care totul se schimbă cu o viteză amețitoare, copilăria rămâne cea mai trainică formă de eternitate. Ea nu este doar începutul existenței noastre, ci temelia invizibilă pe care se construiește întreaga viață. Așa cum rădăcinile nevăzute susțin măreția unui copac, copilăria susține întreaga arhitectură a personalității umane. Tot ceea ce devenim mai târziu își are originea în acei ani luminoși în care învățăm să iubim, să visăm, să sperăm și să credem. Copilul privește lumea cu ochii unui descoperitor care pășește pentru prima dată pe un continent necunoscut. Pentru el, fiecare dimineață este o promisiune, fiecare întrebare este o poartă, iar fiecare răspuns este începutul unei noi aventuri. O frunză purtată de vânt poate deveni o corabie, o baltă se transformă într-un ocean, iar o păpădie este capabilă să poarte dorințe până la marginea cerului. În universul copilăriei, imaginația nu cunoaște limite, iar imposibilul nu a fost încă inventat.

Poate că adevărata bogăție a copilăriei nu constă în jocuri sau în lipsa responsabilităților, ci în capacitatea extraordinară de a vedea miracole acolo unde adulții observă doar lucruri obișnuite. Copiii găsesc motive de bucurie într-un curcubeu, într-o poveste spusă înainte de culcare sau într-o îmbrățișare primită fără motiv. Ei ne demonstrează că fericirea nu se măsoară în averi, ci în emoții sincere.

Din această perspectivă, copilăria reprezintă cea mai importantă școală a vieții. Acolo învățăm lecțiile fundamentale ale existenței: ce înseamnă încrederea, prietenia, generozitatea și compasiunea. Înainte de a cunoaște formule, teorii sau definiții, copilul învață să ofere și să primească iubire. Înainte de a înțelege complexitatea lumii, el înțelege puterea unui zâmbet. Aceste lecții simple devin, de fapt, cele mai valoroase resurse pe care le purtăm cu noi întreaga viață. Totuși, odată cu trecerea anilor, omul începe să se îndepărteze de această lume miraculoasă. Apar responsabilitățile, grijile și presiunea succesului. Adulții ajung să măsoare timpul în termene-limită și realizări, uitând uneori să îl măsoare în clipe de fericire.

În goana după performanță, mulți pierd legătura cu propriul suflet. Își amintesc să muncească, dar uită să viseze. Își amintesc să construiască, dar uită să se bucure. Cu toate acestea, copilăria nu dispare niciodată. Ea continuă să trăiască asemenea unei lumini ascunse sub cenușa anilor. O regăsim în emoția cu care deschidem un album vechi de fotografii, în parfumul teilor care ne amintește de vacanțele de altădată sau în bucuria inexplicabilă pe care o simțim când auzim râsul unui copil. Sunt momente în care timpul pare să se oprească, iar sufletul redescoperă o parte din inocența pierdută.

Mai mult decât atât, copilăria reprezintă sursa tuturor marilor visuri. Fiecare inventator, artist, scriitor sau om de știință a fost cândva un copil care și-a pus întrebări. Curiozitatea copilului este scânteia din care se aprind descoperirile. Fără această dorință de a explora necunoscutul, lumea ar fi rămas nemișcată. Progresul omenirii nu este altceva decât continuarea marilor întrebări pe care le pune copilăria.

Într-o societate care pare să valorizeze tot mai mult competiția și tot mai puțin sensibilitatea, valorile copilăriei devin esențiale. Empatia, sinceritatea și capacitatea de a ne bucura de lucrurile simple sunt adevărate forme de înțelepciune. A fi matur nu înseamnă să renunți la copilul din tine, ci să îi oferi un loc de onoare în propria inimă. Înseamnă să păstrezi vie acea parte care încă poate visa, care încă poate crede și care încă poate iubi fără măsură. Dacă lumea ar privi mai des prin ochii copiilor, poate că ar exista mai puțină ură și mai multă înțelegere. Poate că oamenii ar învăța să construiască punți în loc de ziduri și să ofere speranță în loc de indiferență. Copiii nu văd diferențe acolo unde adulții ridică bariere. Ei recunosc înainte de toate umanitatea din celălalt. În această simplitate se ascunde o lecție pe care omenirea încă încearcă să o învețe.

În cele din urmă, copilăria este singura împărăție din care nu suntem izgoniți niciodată. Putem pleca din ea, dar ea nu pleacă din noi. Rămâne asemenea unei stele care continuă să lumineze chiar și atunci când nu o mai privim. Rămâne asemenea unui cântec care nu se uită și asemenea unei primăveri care înflorește mereu în adâncul sufletului. De aceea, copilăria este inima tuturor vârstelor. Ea ne însoțește în fiecare etapă a vieții, oferindu-ne puterea de a merge mai departe și curajul de a rămâne oameni. Cât timp vom păstra în noi capacitatea de a ne minuna, de a iubi și de a visa, copilăria nu va aparține trecutului. Ea va continua să trăiască în prezentul nostru și să lumineze viitorul, asemenea unei flăcări care nu se stinge niciodată.

COPILĂRIA – INIMA TUTUROR VÂRSTELOR

Nume și prenume elev: Pintilie Roxana
Clasa: a VIII-a
Școala Gimnazială ,,Alexandru Vlahuță"
Iași
Profesor de sprijin: Nistor Laura

Introducere

Când auzim cuvântul „copilărie", cei mai mulți dintre noi ne gândim imediat la jocuri, la lipsa de griji, la vacanțele lungi de vară și la poveștile spuse de bunici înainte de culcare. Pentru un copil de 14 ani ca mine, aflat exact la granița dintre lumea jocurilor și cea a adolescenței, această temă are o semnificație extrem de specială. Lucian Blaga a spus o frază minunată care dă și titlul acestui referat: „Copilăria este inima tuturor vârstelor". Dar ce înseamnă cu adevărat acest lucru? De ce o simplă perioadă din viața noastră ar fi considerată centrul sau „inima" întregii noastre existențe?

În acest referat, mi-am propus să explorez modul în care copilăria rămâne vie în interiorul fiecărui om, indiferent de vârsta pe care o are scrisă în buletin, și de ce avem nevoie de acea inocență timpurie pentru a rămâne cu adevărat oameni.

Copilăria ca stare de spirit

Mulți adulți din jurul meu, fie că sunt părinți, profesori sau vecini, par extrem de ocupați și stresați. Aleargă de la muncă acasă, vorbesc despre facturi, probleme și responsabilități. Uneori mi se pare că au uitat complet cum este să te bucuri de lucrurile mici. Însă, am observat că există momente magice când chiar și cel mai serios adult redevine copil. De exemplu, atunci când ninge prima dată iarna și tata zâmbește larg uitându-se pe fereastră, sau când mama se joacă cu cățelușul nostru și râde cu lacrimi. În acele secunde, „inima" copilăriei pulsează din nou în ei.

Copilăria nu este doar o colecție de ani pe care îi bifăm în calendar de la o la 12 sau 14 ani. Ea este o stare de spirit. Este acea capacitate de a privi lumea cu uimire, de a pune întrebări fără teamă și de a crede că totul este posibil. Când Blaga spunea că e inima tuturor vârstelor, cred că se referea la faptul că această stare de puritate ne hrănește sufletul pe tot parcursul vieții. Fără această inimă, restul vârstelor ar fi reci, mecanice și lipsite de culoare.

Reflectarea temei în literatură

La școală am citit textul „Amintiri din copilărie" de Ion Creangă. La început, mi s-a părut greu din cauza regionalismelor, dar apoi am înțeles cât de frumos descrie autorul năzdrăvăniile lui Nică. Deși Creangă era un om mare când a scris cartea, el a reușit să pună pe hârtie exact acea bucurie pură a copilului care fură cireșe sau pleacă la scăldat.

Pentru el, amintirea locului natal și a jocurilor a fost refugiul lui de la bătrânețe. Asta demonstrează perfect ideea că inima lui a rămas conectată la anii de început.

Un alt exemplu care mie îmi place foarte mult este „Micul Prinț" de Antoine de Saint-Exupéry. Această carte arată clar conflictul dintre lumea copiilor și cea a „oamenilor mari". Autorul ne spune de la început că adulții nu înțeleg niciodată nimic singuri și este obositor pentru copii să le dea mereu explicații. Micul Prinț ne învață că „esențialul este invizibil pentru ochi" și că doar cu inima putem vedea cu adevărat – iar acea inimă este, de fapt, perspectiva curată a unui copil.

De ce avem nevoie de copilărie la orice vârstă?

Trăim într-o lume care se mișcă foarte repede. Tehnologia, rețelele sociale și presiunea de a avea succes ne fac uneori să ne pierdem autenticitatea. Chiar și eu, la 14 ani, simt uneori presiunea examenelor care urmează sau dorința de a părea mai matur în fața colegilor. Totuși, realizez că momentele în care mă simt cel mai fericit sunt cele în care las telefonul deoparte și alerg prin curte sau desenez ceva fără un motiv anume.

Adulții au nevoie de copilărie pentru a nu deveni cinici. Când păstrezi o parte din copil în tine, ești mai iertător, mai curios și mai capabil să iubești sincer. Copilăria este cea care ne salvează de la monotonie și de la tristețea unei vieți robotizate. Ea ne dă creativitate: marii inventatori, pictori sau scriitori au fost oameni care nu au lăsat niciodată copilul din ei să moară. Ei au continuat să se joace cu ideile, cu culorile și cu cuvintele.

Concluzie

În concluzie, „Copilăria – inima tuturor vârstelor" nu este doar o metaforă frumoasă, ci un adevăr profund despre natura umană. Copilăria este izvorul din care ne extragem energia, bucuria și speranța atunci când viața devine dificilă. Ea este motorul interior care menține viu spiritul uman.

Deși mă pregătesc să pășesc în lumea adolescenței și, mai târziu, în cea a adulților, sper din tot sufletul să nu îmi pierd niciodată această „inimă". Să pot privi mereu lumea cu aceeași curiozitate, să pot râde din toată inima și să nu uit niciodată să mă joc. Pentru că, în definitiv, a rămâne copil în suflet înseamnă a rămâne veșnic tânăr și conectat la adevărata esență a vieții.

AMINTIRI DIN COPILĂRIE

Nume și prenume elev: Orodan Daria
Clasa: a IX-a
Liceul Tehnologic ,,Decebal"
Drobeta Turnu Severin
Profesor coordonator: Preda Angelica

Toată lumea afirmă că cea mai frumoasă etapă a vieții este copilăria. În maturi, adolescenți există mereu o nostalgie a vârstei inocente, a perioadei în care puiul de om nu duce nicio grijă. Poate pe cea a jocului, ce să mai inventeze.

Cu drag îmi amintesc de o astfel de situație pe când aveam șase ani. Eram cu verișoara mea cu un an mai mare, Ana, vara, la țară, și nu știam cu ce să ne mai umplem timpul. Căldura excesivă ne ardea la picioare și un miros de mâncare ne-a dat o idee. Ne-am gândit să devenim bucătărese și singurul fel care ne-a venit în minte a fost acela pregătit adesea de bunica: ouă prăjite cu ceapă și roșii. Numai gândul la ochiurile galbene ne-a făcut să simțim apă în gură. Ne-am decis: trebuie să gătim. Problema era că nu aveam ouă și nici unde să le preparăm. Am pus la cale un plan. Mergem la nașa și furăm din coteț recolta harnicelor găini. Zis și făcut. Eu am stat la pândă, iar Ana a sărit gardul. Toți se odihneau, inclusiv păsările. Ana a luat tot ce a găsit, a băgat în sân și pâș-pâș a revenit acasă, în grădină. A doua problemă era cea a gătirii. La aragaz sau sobă nu puteam merge, că ne deconspiram și oricum nu ne lăsa bunica să umblăm cu focul. Ne-am amintit că ne-a citit odată bunicul, într-o poveste, cum cineva a aprins o văpaie cu o oglindă. Am găsit un ciob de geam și l-am ațintit pe o grămadă de uscături, dar nimic. Atunci am considerat că pământul este suficient de fierbinte, încât o să ne prăjească și nouă omleta. Am luat tigaia unde punea bunica mâncarea câinelui, am spart micuțele ovale în vas, le-am bătut cu un băț și am așteptat coacerea. Din când în când, mai mestecam în ele, să nu se prindă, dar mirosul pe care îl așteptam nu se mai ridica. Puternicul soarele ne arsese pe noi pe brațe, pe picioare, dar mâncarea noastră nu voia s-o atingă. Eram atât de concentrate, încât nici nu am auzit-o pe bunica venind la noi. Când a văzut săraca ce prostii făcusem, ne-a bătut, de ne-au mers fulgii. Mai grav era că nu voiam să spunem de unde am luat „marfa". Seara a aflat, pentru că nașea se plângea că a venit vulpea și i-a mâncat ouăle. Dar bunica știa cine erau vulpoaicele. De atunci, ea ne striga vulpea mare, Ana, și vulpea mică, eu.

Cu toate că nu ne-a reușit planul, noi eram mândre de curajul nostru de a deveni mari bucătărese.

Acum, când mergem pe la bunica, ne roagă să-i pregătim celebra omletă, iar noi imediat îi facem pe plac. Apoi ne reunim la masă, povestim și râdem de candoarea acelei perioade și de alte și alte năzbâtii. Suntem conștiente că pentru bunica, cât va trăi, pe pământ și dincolo de el, noi vom rămâne „vulpițele ei".

COPILĂRIA, CEA MAI FRUMOASĂ POVESTE. COPILĂRIA VĂZUTĂ PRIN OCHII UNUI ADULT

Nume și prenume elevi: Trăilă Adrian și Grosu Adelin
Liceul Tehnologic ,,Lorin Sălăgean"
Drobeta Turnu Severin
Profesor coordonator: Franț Rudmila-Viorela

MOTTO : "Într-o seară de vară, o fetiță a găsit în iarbă un licurici; l-a luat în pumnul ei micuț, fiind bucuroasă că prinsese o steluță de pe Cerul copilăriei sale.".

(Mihai Bârliba *Gânduri printre cuvinte*/2016)

Copilăria reprezintă una dintre cele mai frumoase și importante perioade ale vieții. Ea este asociată cu inocența, bucuria, jocul și descoperirea lumii. Chiar dacă anii copilăriei trec, amintirea lor rămâne vie în sufletul fiecărui om. Lucian Blaga spunea: „copilăria este inima tuturor vârstelor", deoarece influențează întreaga existență a unei persoane. Scriitorul român Ion Creangă surprinde frumusețea copilăriei în opera sa *Amintiri din copilărie*, unde afirma: „Hai mai bine despre copilărie să povestim, căci ea singură este veselă și nevinovată.". Acest citat evidențiază sinceritatea și frumusețea acestei etape a vieții

Amintirile din copilărie oferă oamenilor putere și nostalgie. În momentele dificile, mulți adulți își amintesc cu drag de anii copilăriei, de familie și de prieteni. Aceste amintiri contribuie la păstrarea sensibilității și a optimismului. Scriitorul Antoine de Saint-Exupéry spunea: „Toți oamenii mari au fost mai întâi copii, dar puțini dintre ei își mai amintesc."

Copilaria este o lume în care nu ne vom putea întoarce niciodată cu totul, deși putem păstra în sufletul nostru spiritul de aventură și inocența.

Marii pictori români s-au apropiat cu talent și realism de lumea copilăriei. Astfel, Nicolae Tonitza (1886-1940) este artistul denumit "pictorul copiilor", lăsând în urma sa portrete pline de gingășie printre care: *Fetiță stând pe scaun, Fata pădurarului, Bust de fetiță, Copil citind, Catrina, Irina, Fetiță în câmp cu flori, Băiatul florăresei, Joc de copii, Trei copii la masă după lecție, Mamă cu copil, Portret de copil, Fetiță cu batic înflorat.*

Într-un eseu intitulat *Sfinții cu ochi de copil ai lui Nicolae Tonitza comunică*, Cristinel C. Popa scria următoarele: "Sfinți cu ochi de copil. Dar și copii cu ochi de sfinți. Asta a pictat Tonitza pe peretele bisericii de la *Mănăstirea Durău*...

Pentru aceasta, marele pictor a căutat și a găsit ca modele pe țâncii de prin preajmă... Copii de țărani ca aici nicăieri nu găsești. Acum circa 80 de ani, aceștia i-au servit lui Tonitza drept chipuri pentru frumoasele sale picturi.".

La rândul său, epigramistul Păstorel Teodoreanu i-a dedicat talentatului pictor român acest catren: "Poți să bei și-n Barcelona,/Dacă-i bună vița,/Unii beau vinul cu tona,/Eu beau cu Tonitza!".

Maestrul Nicolae Tonitza însuși avea următoarele cuvinte despre lumea copilăriei: "Copiii ne apar cu fermecătoarea lor inexperiență, cu armonioasa lor dezordine, cu înaripata lor nedisciplină, cu spaima lor pentru tot ce le este impus prin tradiție și autoritate și cu pasiunea lor pentru tot ce este lumină, pentru tot ce este mișcare slobodă, grație și joc, pentru tot ce este bucurie a vieții, pentru tot ce este dezinteresata înfrățire cu semenii planetari sub egala sărutare a unui Soare.".

Cap de copil, Copii de școală, Prichindeii, Păstorița, Lica cu portocală, Lorica cu crizanteme, Cap de fată, Frații, Lăutul – iată doar câteva din pânzele celebre ale marelui artist român Ștefan Luchian (1868-1916). Despre una dintre picturile menționate, criticul de artă Petru Comarnescu scria: "*Lăutul*, ultima capodoperă creată de Luchian însemna o culme a decorativității realiste către care a năzuit pictorul. *Lăutul*, deși are aparența unei picturi de gen – o mamă care-și spală plodul – este o compoziție monumental-decorativă care preamărește dragostea maternă. Printr-un subiect intim și cotidian, Luchian a izbutit să monumentalizeze un fapt de viață. *Lăutul* are unele înrudiri cu decorativitatea lui Gauguin, dar aici totul este pus parcă pe un sentiment mai concret, pe intensitatea lirică mai palpabilă.".

În ceea ce privește pictura *Prichindeii* – o creație extraordinară prin simplitatea și veridicitatea ei (doi copilași, o fetiță și un băiețel în straie sărăcăcioase, cu opinci pe timp de iarnă) – consider că aceasta este o fidelă oglindă a concepției lui Luchian despre arta picturii. Artistul spunea: "Natura nu trebuie s-o imiți nici să o copiezi, trebuie să lucrezi în felul ei... Cum se poate lucra în felul ei? Să știi să observi, asta-i cheia... Natura îți dă povețe când te pricepi să observi. Noi, artiștii privim cu ochiul, dar lucrăm cu sufletul.".

În opinia criticului Tudor Vianu, "Luchian avea toate darurile marelui artist și, în primul rând, acel caracter autentic, acea neîmblânzită vehemență a personalității după care recunoști pe maeștri... Profundă capacitate afectuoasă și energie, o melancolie îmbinată cu o viguroasă autoritate..., un sentiment nervos al formei sunt trăsăturile pe care le sesizăm mai bine în caracterul și talentul său. Într-o limbă totodată sonoră și suavă, Luchian a fost un mare revelator al sufletului românesc.".

Și alți maeștri ai picturii românești au înscris, printre capodoperele lor, unele tablouri dedicate copilăriei. Astfel, Nicolae Grigorescu (1838-1907) s-a impus prin: *Portret de țărăncuță, Portret de fetiță cu basma roșie, Ciobănașul, Portret de fetiță bretonă.*

La rândul său, Ion Andreescu (1850-1882) s-a remarcat prin *Fetiță cu găina* și *Cap de fetiță cu broboadă albă*.

Din portretistica lui Theodor Aman (1831-1891) amintim *Cap de copil* și *Portret de copil.* Cu greu ne-am putea desprinde privirea de la portretul *Mărioara*, fiica îmbrăcată într-o rochiță albă de dantelă, a pictorului Gheorghe Tattarescu (1820-1894). Vedem copilăria surprinsă în trei tablouri ale maestrului Octav Băncilă (1872-1944): *Copil cu umbrelă, Flămândul, Încurcat de socoteli*. Un alt tablou al său intitulat *Historia* înfățișează o femeie care vorbește copiilor strânși în jurul ei despre răscoalele țărănești din anul 1907. Ca modele, el a avut pe soția sa/Istoria întruchipată alegoric și pe cei doi fii, Vasile/copilul de muncitori și Grigore/copilul de burghezi, iar ca modele pentru ceilalți copii prezentați în pictură, el s-a inspirat după elevii aduși de la *Școala Primară "Petru Poni"* din Păcurari, un cartier modest al Ieșilor.

În creațiile lui Octavian Angheluță (1904-1979) despre lumea copilăriei se îmbină nostalgia cu umorul. Exemple edificatoare în această privință sunt picturile: *Păpușa, Micuța cusătoreasă, Getuța, Fetiță cu fundițe roșii, Antonel, Cap de ștrengar, Copil cu beretă verde.*

În perimetrul picturii autohtone, copilăria a fost nu doar un obiect al creației, dar și un subiect al acesteia. Iată două exemple elocvente:

- ✓ Alexandra Nechita era denumită, atunci când avea doar 12 ani, *Petite Picasso*. La vârsta de 7 ani, ea făcea picturi în ulei, având prima expoziție personală, peste un an, la Los Angeles. În 1995, Alexandra devenea cel mai tânăr artist plastic cu contract la *International Art Publishers;*

- ✓ un puști de 10 ani, Dragoș Mihai Dobocan din Oradea, a expus 35 de lucrări personale în cadrul *Expoziției "Pe urmele artiștilor francezi"*, organizată în octombrie 2023 la *Muzeul Louvre* din Paris. Micul artist declara: "Pictura este pentru mine o oază de bucurie și de culoare, este modul meu de a mă elibera.".

Filosoful și poetul nostru Lucian Blaga este autorul următorului aforism: "Copilăria – inima tuturor vârstelor". Astfel, "luptătorii de pe meterezele culorilor" au înțeles foarte bine acest adevăr metaforic, reușind să îl redea în lumini și umbre nemuritoare. Pictorii noștri au onorat cu realism și talent, fără cosmetizări idilice, misiunea oglindirii lumii copiilor cu bucuriile și zâmbetele lor, dar și cu suspinele și grijile vieții cotidiene.

COPILĂRIA – RĂDĂCINA BUCURIEI UMANE

Nume și prenume elev: Axinte Lavinia-Ioana
Clasa: a IX-a
Liceul Tehnologic ,,Mihai Busuioc"
Pașcani, județul Iași
Profesor coordonator: Popa Brîndușa-Georgiana

Pentru fiecare om, copilăria este primul spațiu al luminii, al jocului și al descoperirii. Ea nu reprezintă doar o etapă biologică, ci o stare de grație, o energie interioară care continuă să pulseze în noi chiar și atunci când anii se adună. De aceea, afirmația *„Copilăria – inima tuturor vârstelor"* surprinde esența unei realități profunde: indiferent de vârstă, omul poartă în sine o parte din copilul care a fost, iar această parte îi modelează felul de a simți, de a visa și de a privi lumea. Deși timpul înaintează, iar responsabilitățile se înmulțesc, bucuria copilăriei nu dispare, ci se transformă într-o lumină interioară care însoțește ființa umană întreaga viață. Din acest motiv, putem afirma că bucuria copilăriei este prezentă la toate vârstele, ca o sursă de energie, de nostalgie și de echilibru.

Această vârstă a jocului și a descoperirii influențează profund modul în care oamenii simt și reacționează chiar și la maturitate. Studiile psihologice arată că experiențele timpurii, emoțiile pozitive și libertatea specifică copilăriei rămân active în memoria afectivă a individului, contribuind la formarea echilibrului emoțional și a capacității de a se bucura de viață. Astfel, ceea ce scriitorii surprind în operele lor - inocența, spontaneitatea și fericirea copilăriei -nu este doar o idealizare literară, ci reflectă un adevăr interior al fiecărui om. Copilul se bucură spontan, fără calcule, fără temeri, fără bariere. El trăiește în prezent, iar această capacitate de a fi „aici și acum" este una dintre cele mai mari surse de fericire. Psihologia modernă confirmă că adultul care păstrează în el această atitudine copilărească - curiozitatea, spontaneitatea, capacitatea de a se bucura de lucruri mărunte - este un adult mai echilibrat și mai optimist. Bucuria copilăriei se regăsește și în relația dintre generații.

Părinții și bunicii retrăiesc emoții vechi atunci când se joacă cu cei mici sau când povestesc întâmplări din trecut. Astfel, copilăria devine o punte afectivă între generații, un limbaj universal al emoțiilor. În ochii unui copil, adultul își vede propriile amintiri, propriile jocuri, propriile bucurii. Această continuitate afectivă arată că bucuria copilăriei nu aparține doar unei vârste, ci tuturor vârstelor. În viața de zi cu zi, copilăria se manifestă în momente simple: o plimbare în natură, o întâlnire cu prietenii, o amintire care reapare neașteptat, un gest de bunătate. Adultul care își permite să râdă, să viseze, să

se joace, să fie curios, își păstrează vitalitatea și echilibrul interior. Copilăria devine, astfel, un motor al creativității, al optimismului și al rezilienței.

Tema copilăriei a fost abordată de numeroși scriitori, filosofi și artiști, tocmai pentru că ea reprezintă centrul afectiv al existenței. În literatura română, Ion Creangă, Mihail Sadoveanu, Tudor Arghezi sau Marin Sorescu au surprins, fiecare în felul său, farmecul și puritatea acestei vârste. În operele lor, tema copilăriei devine un reper universal, un izvor de nostalgie și un fundament al identității.

Copilăria este perioada în care omul trăiește cu o intensitate aparte, neîngrădit de convenții sociale sau de responsabilități apăsătoare. Lumea copilului este una fără granițe, în care imaginația poate transforma orice obiect banal într-o poveste, iar timpul pare să curgă altfel, mai lent, mai generos. Inocența copilăriei nu este doar lipsa cunoașterii, ci o formă de puritate morală. Copilul privește lumea cu uimire, cu încredere și cu o curiozitate autentică. Această privire limpede este „inima" care continuă să bată în adult, chiar dacă uneori este acoperită de griji, de experiențe dureroase sau de maturitate. În acest sens, copilăria devine o matrice a sensibilității: felul în care am iubit, am visat și am înțeles lumea în primii ani ne însoțește toată viața. Nicio altă etapă a vieții nu lasă urme atât de adânci precum copilăria. Amintirile din această perioadă devin repere afective care ne modelează personalitatea, valorile și modul de a relaționa cu ceilalți.

Exemplul cel mai elocvent îl reprezintă „Amintirile din copilărie" de Ion Creangă care evocă trecutul, Humulești fiind leagănul reîntoarcerii la esență, locul unde sufletul se simte acasă. Pentru Creangă, copilăria este un paradis pierdut, dar niciodată uitat. Aici, copilăria este adesea prezentată ca un spațiu al libertății și al fericirii. Scriitorul surprinde cu umor și nostalgie farmecul lumii rurale, mărturisind cu nostalgie: *„Nu știu alții cum sunt, dar eu, când mă gândesc la locul nașterii mele…"*. Această frază devine simbolul întoarcerii la o vârstă a bucuriei pure, în care copilăria este o lume ancestrală , natura și comunitatea se împletesc într-o armonie perfectă. Chiar și adult fiind, el retrăiește cu emoție acele momente, ceea ce arată că bucuria copilăriei nu se pierde, ci se păstrează în memorie ca un refugiu afectiv.

Psihologia modernă confirmă această perspectivă: primele experiențe emoționale, primele modele, primele bucurii și temeri devin structuri interioare permanente. De aceea, copilăria este „inima" care continuă să bată în fiecare decizie, în fiecare reacție, în fiecare vis al adultului. Copilul are o capacitate extraordinară de a transforma realitatea prin imaginație. Această creativitate, dacă este păstrată și cultivată, devine în viața adultă o forță de reinventare.

Mulți artiști, scriitori și oameni de știință au mărturisit că marile lor idei s-au născut dintr-o curiozitate copilărească.

Albert Einstein afirma că imaginația este mai importantă decât cunoașterea, iar această afirmație se leagă direct de spiritul copilăriei. În viața de zi cu zi, adultul care păstrează în el „inima copilăriei" este capabil să se bucure de lucruri mărunte, să găsească soluții creative și să privească lumea cu speranță. Un alt exemplu literar este textul ,,*Dumbrava minunată* " de Mihail Sadoveanu, unde copilăria este prezentată ca un univers magic, în care natura devine prieten și protector.

Personajul Lizuca trăiește aventura copilăriei cu o bucurie sinceră, iar pădurea pare să o înțeleagă și să o ocrotească. Sadoveanu sugerează astfel că bucuria copilăriei este legată de capacitatea de a vedea lumea cu uimire și cu încredere, o capacitate care poate rămâne vie și la maturitate.

Tudor Arghezi surprinde delicatețea și puritatea copilăriei prin versurile sale dedicate copiilor, surprinde bucuria simplă a jocului, a descoperirii, a gesturilor mici. Această bucurie devine un simbol al speranței și al renașterii.

În concluzie, copilăria nu este doar începutul vieții, ci și inima ei. Bucuria copilăriei nu se stinge odată cu trecerea anilor, ci rămâne în noi ca o lumină interioară, ca un izvor de emoții, de speranță și de frumusețe. Literatura, psihologia și experiența umană arată că această bucurie este universală și eternă.

Bibliografie:

1. Papadima, Ovidiu, *O vârstă a copilăriei în literatura română*, Editura Minerva, București, 1979;
2. Rotaru, Ioan, *Literatura română și copilăria – perspective critice*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1998;
3. https://revistacultura.ro/arghezi-poezia-pentru-copii;
4. https://www.oecd.org/education/early-childhood-education-and-care

COPILĂRIA, ECOUL BLÂND AL TUTUROR VÂRSTELOR

Nume și prenume elev: Butnaru Cătălina-Nicoleta
Clasa: a XI-a
Liceul Tehnologic ,,Mihai Busuioc"
Pașcani, județul Iași
Profesor coordonator: Popa Brîndușa-Georgiana

Uneori am impresia că între mine și copilăria mea s-a ridicat un zid subțire, transparent, prin care încă pot vedea totul, dar nu mai pot atinge nimic. Sunt adolescentă, iar lumea îmi cere să cresc, să mă maturizez, să iau decizii, să mă pregătesc pentru viitor. Și totuși, în mine trăiește încă un copil care nu vrea să plece, un copil care îmi amintește că a fost cândva liber, mai curajoas, mai sincer. Există în fiecare dintre noi un loc tainic, un spațiu interior în care timpul pare să nu fi trecut niciodată. Acolo se află copilăria - nu ca o amintire îndepărtată, ci ca o prezență vie, ca o lumină care continuă să ardă, discret, în adâncul ființei. De multe ori credem că am lăsat copilăria în urmă, că am depășit-o odată cu anii, dar adevărul este că ea ne însoțește mereu, modelându-ne felul de a simți, de a visa și de a privi lumea. Copilăria mea nu este doar o amintire; este un fel de lumină interioară care mă însoțește în fiecare zi. O simt în momentele în care râd fără motiv, în clipele în care mă bucur de un lucru mărunt, în serile în care mă întorc acasă și simt mirosul de prăjituri sau aud vocea mamei chemându-mă la masă. Atunci îmi dau seama că, oricât aș crește, o parte din mine rămâne acolo, în acea lume simplă și caldă. Ca adolescentă, trăiesc într-un spațiu ciudat, între două lumi.

Pe de o parte, simt presiunea de a deveni adult: examene, responsabilități, planuri, întrebări despre viitor. Pe de altă parte, simt nevoia să mă agăț de copilărie, de joc, de libertate, de spontaneitate. Uneori mă surprind dorindu-mi să mă întorc în timp, măcar pentru o zi, ca să alerg desculță prin curte sau să cred că lumea întreagă încape într-o cutie de creioane colorate. Bucuria copilăriei nu este doar o emoție trecătoare, ci o energie fundamentală, o forță care ne ajută să rămânem vii în fața existenței. Copilul se bucură spontan, fără calcule, fără teamă de ridicol, fără presiunea așteptărilor. El trăiește în prezent, cu o intensitate pe care adultul o pierde adesea în vârtejul responsabilităților. Și totuși, în momentele de liniște, în clipele de sinceritate cu noi înșine, descoperim că acea capacitate de a ne mira, de a râde fără motiv, de a transforma un gest mărunt într-o sărbătoare nu a dispărut. Ea doar a fost acoperită de straturi de grijă, de experiență, de maturitate. Uneori, bucuria copilăriei se întoarce printr-o amintire: mirosul unei prăjituri, o stradă veche, o fotografie găsită întâmplător. Alteori, se întoarce printr-un copil care aleargă în parc, printr-un joc inventat pe loc, printr-o întrebare rostită cu uimire.

În astfel de momente, adultul își recunoaște propriul trecut și, pentru o clipă, devine din nou copilul care a fost. Această continuitate afectivă arată că vârstele nu se succed mecanic, ci se suprapun, se completează, se hrănesc una pe alta. Emoția copilăriei este, de fapt, o formă de libertate interioară. Libertatea de a privi lumea cu ochi noi, de a nu lua totul ca pe o povară, de a transforma realitatea prin imaginație. Mulți oameni mari - artiști, scriitori, oameni de știință - au mărturisit că marile lor idei s-au născut dintr-o curiozitate copilărească. Acolo unde adultul vede limite, copilul vede posibilități. Acolo unde adultul se teme, copilul explorează. Acolo unde adultul analizează, copilul simte. Dar poate că adevărul este altul: copilăria nu se întoarce, dar nici nu dispare. Ea rămâne în felul în care simt, în felul în care iubesc, în felul în care mă tem. Rămâne în capacitatea mea de a visa, de a spera, de a mă mira. Rămâne în felul în care privesc cerul sau în modul în care mă emoționează lucrurile mici. Poate că acesta este darul copilăriei: nu să dureze, ci să lase urme.

Uneori, când mă simt copleșită de tot ce înseamnă adolescența - schimbări, nesiguranțe, întrebări fără răspuns - mă gândesc la copilul care am fost. Și îmi dau seama că acel copil nu era doar mai fericit, ci și mai curajos. El nu se temea să viseze, nu se temea să greșească, nu se temea să fie el însuși. Iar eu, adolescenta de acum, am nevoie de acea forță. Am nevoie să-mi amintesc că bucuria nu vine din perfecțiune, ci din sinceritate. Copilăria mea trăiește în mine ca o voce blândă care îmi spune să nu uit cine sunt, să nu uit să mă joc, să nu uit să râd, să nu uit să cred în mine. Poate că nu mai sunt copil, dar încă pot păstra în mine acea lumină. Și poate că adevărata maturitate nu înseamnă să renunți la copilărie, ci să o porți cu tine, ca pe o inimă secretă, care bate în ritmul propriilor tale amintiri.

Poate că acesta este motivul pentru care copilăria rămâne „inima tuturor vârstelor", pentru că ne amintește cine suntem dincolo de roluri, de obligații, de măști. Ne amintește că viața nu este doar o succesiune de sarcini, ci și un spațiu al jocului, al descoperirii, al bucuriei simple. Când un adult își permite să râdă, să viseze, să se joace, să fie curios, el nu regresează, ci se regăsește. Își recuperează vitalitatea, creativitatea, echilibrul interior. În fond, copilăria nu este o etapă care se încheie, ci o stare care se transformă. Ea devine memorie, devine sensibilitate, devine felul nostru unic de a iubi și de a înțelege lumea. Bucuria copilăriei nu se stinge odată cu trecerea anilor; ea rămâne în noi ca o lumină interioară, ca un izvor de speranță și de frumusețe. Atunci când viața devine prea grea, prea serioasă, prea grăbită, este suficient să ne întoarcem pentru o clipă la acel copil din noi - și totul capătă din nou sens.

În fond, copilăria nu este o vârstă, ci o stare. O stare pe care o pot regăsi ori de câte ori am curajul să fiu eu însămi. Și poate că, tocmai pentru că sunt adolescentă, învăț acum cel mai bine că nu trebuie să aleg între copilărie și maturitate. Le pot avea pe amândouă.

Le pot lăsa să se întâlnească în mine, ca două lumi care nu se exclud, ci se completează. Privind înapoi spre copilărie, înțeleg că ea nu este o etapă pe care o părăsim, ci o parte din noi pe care o purtăm mai departe, chiar și atunci când nu ne dăm seama. Ca adolescentă, descopăr că între lumea de ieri și cea de azi nu există o ruptură, ci o continuitate tăcută: copilul care am fost îmi șoptește încă să nu uit să mă bucur, să nu uit să visez, să nu uit să cred în mine. Poate că acesta este adevăratul sens al maturizării - nu să renunț la copilărie, ci să o transform într-o forță interioară, într-o lumină care mă ajută să merg înainte. Iar dacă uneori drumul pare greu, știu că pot închide ochii pentru o clipă și pot regăsi în mine acea bucurie simplă, curată, care m-a învățat cândva să privesc lumea cu uimire. Copilăria nu se termină; ea se așază în inimă și rămâne acolo, ca o promisiune că, indiferent de vârstă, voi putea găsi mereu un motiv să zâmbesc.

COPILĂRIA – ETAPA PRINCIPALĂ ÎN CONTURAREA PERSONALITĂȚII

Nume și prenume elev: Bogdan Dragoș-Cristian
Clasa: a XI-a
CJRAE Mehedinți/ Liceul de Transporturi Auto
Drobeta Turnu Severin
Profesor consilier școlar: Popovici-Cătăuță Milena

Ziua de 1 Iunie este una dintre cele mai frumoase sărbători dedicate copiilor din întreaga lume. În această zi, sunt organizate activități speciale, concursuri, spectacole și momente menite să aducă bucurie celor mici. Totuși, dincolo de caracterul festiv al acestei zile, 1 Iunie reprezintă și un prilej de reflecție asupra rolului pe care copilăria îl are în formarea fiecărei persoane. Copilăria este perioada în care se pun bazele personalității, ale comportamentului și ale modului în care omul va privi lumea în viitor.

Specialiștii consideră că primii ani din viață sunt decisivi pentru dezvoltarea emoțională și intelectuală. În această etapă, copilul învață să vorbească, să comunice, să își exprime sentimentele și să interacționeze cu cei din jur. Familia reprezintă primul mediu educativ al copilului. Dragostea, atenția și sprijinul oferite de părinți contribuie la dezvoltarea încrederii în sine și a echilibrului emoțional. Un copil care crește într-un mediu liniștit și armonios va avea mai multe șanse să devină un adult sigur pe sine, responsabil și empatic.

De asemenea, școala are un rol esențial în modelarea personalității. Profesorii nu transmit doar informații, ci și valori precum respectul, disciplina, sinceritatea și spiritul de echipă. În colectivul clasei, copiii învață să colaboreze, să își susțină opiniile și să îi respecte pe ceilalți. Prieteniile legate în copilărie sunt adesea sincere și contribuie la dezvoltarea abilităților sociale.

Un rol important în dezvoltarea armonioasă a copilului îl are și consilierea psihopedagogică. Aceasta reprezintă un sprijin oferit copiilor, părinților și profesorilor pentru înțelegerea nevoilor emoționale și educaționale ale elevilor. În perioada copilăriei, mulți copii se confruntă cu emoții puternice, dificultăți de adaptare, probleme de comunicare sau lipsă de încredere în sine. Prin intermediul consilierii psihopedagogice, copiii pot învăța să își gestioneze emoțiile, să comunice mai bine și să își dezvolte relații sănătoase cu cei din jur.

Profesorul-consilier școlar contribuie la descoperirea aptitudinilor și intereselor elevilor, oferindu-le sprijin în alegerea activităților potrivite și în dezvoltarea personală. De asemenea, consilierea psihopedagogică îi ajută pe copii să depășească anumite probleme precum anxietatea, teama de eșec, conflictele cu colegii sau dificultățile de

integrare în colectiv. În acest fel, copilul se simte înțeles și susținut, ceea ce contribuie la dezvoltarea unei personalități echilibrate.

Colaborarea dintre familie, școală și profesorul-consilier școlar este esențială pentru binele copilului. Atunci când copilul primește sprijin emoțional și educativ încă din primii ani de viață, el își poate dezvolta mai ușor încrederea în sine, responsabilitatea și capacitatea de a face față provocărilor. Astfel, copilăria devine o perioadă de formare sănătoasă și de descoperire a propriului potențial.

Un element foarte important al copilăriei este jocul. Pentru copii, jocul nu înseamnă doar distracție, ci și învățare. Prin joc, cei mici își dezvoltă imaginația, creativitatea și gândirea logică. Jocurile de echipă îi învață cooperarea și spiritul de fair-play, iar activitățile artistice le stimulează sensibilitatea și expresivitatea. De aceea, specialiștii recomandă ca cei mici să aibă suficient timp pentru activități recreative și pentru petrecerea timpului în aer liber.

Copilăria influențează profund personalitatea viitorului adult. Experiențele trăite în această perioadă rămân întipărite în memorie și pot influența modul în care o persoană reacționează la provocările vieții. Cuvintele de încurajare, afecțiunea și aprecierea îi ajută pe copii să își dezvolte încrederea în propriile forțe. În schimb, lipsa atenției sau experiențele negative pot afecta dezvoltarea emoțională și relațiile cu ceilalți.

În societatea contemporană, copilăria s-a schimbat foarte mult față de trecut. Tehnologia ocupă un loc important în viața copiilor, iar telefoanele mobile, jocurile video și rețelele sociale au devenit parte din rutina zilnică. Deși tehnologia oferă acces rapid la informații și poate avea beneficii educative, utilizarea excesivă poate reduce timpul petrecut în familie, lectura și jocurile în aer liber. Mulți copii preferă comunicarea virtuală în locul interacțiunii directe, ceea ce poate afecta dezvoltarea relațiilor sociale.

De aceea, este important ca adulții să găsească un echilibru între tehnologie și activitățile tradiționale. Copiii au nevoie de atenție, dialog și experiențe reale care să îi ajute să descopere lumea într-un mod sănătos. Lectura, sportul, excursiile și activitățile creative contribuie la dezvoltarea armonioasă a personalității și îi ajută să își formeze pasiuni și valori durabile.

Ziua de 1 Iunie ne amintește și de drepturile copilului. Fiecare copil are dreptul la educație, sănătate, protecție și iubire. Din păcate, în multe părți ale lumii există copii care nu beneficiază de condiții normale de viață, fiind afectați de sărăcie, conflicte sau lipsa accesului la educație. Organizații internaționale precum UNICEF și UNESCO desfășoară numeroase programe pentru protejarea drepturilor copiilor și pentru asigurarea unui viitor mai bun.

Copiii reprezintă viitorul societății. Modul în care sunt educați și sprijiniți astăzi va influența lumea de mâine. O copilărie fericită și echilibrată contribuie la formarea unor

adulți responsabili, creativi și capabili să construiască o societate mai bună. De aceea, fiecare dintre noi are datoria de a respecta și proteja copilăria.

În concluzie, copilăria este una dintre cele mai importante etape ale vieții, deoarece în această perioadă se formează caracterul, valorile și personalitatea fiecărui om. Ziua de 1 Iunie nu este doar o sărbătoare a bucuriei, ci și un moment în care trebuie să conștientizăm cât de important este să oferim copiilor iubire, sprijin și oportunități pentru dezvoltare. O societate care își respectă copiii își construiește un viitor mai bun.

Bibliografie

1. Verza, Emil & Verza, Florin Emil – *Psihologia copilului*, Editura Trei, București, 2024
2. Maria Montessori – *Mintea absorbantă*, Editura Vremea, Editura Vremea, București, 2017
3. Erik Erikson – *Copilăria și societatea*, Editura Trei, Editura Trei, București, 2014
4. Ezechil, Liliana – *Consiliere și orientare școlară*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2002

Băban, Adriana – *Consiliere educațională*, Editura ASCR, Cluj-Napoca, 2001

BUCURIA COPILĂRIEI LA TOATE VÂRSTELE

Nume și prenume elevi: Bogdănoiu Andra și Diaconu Diana
Clasa: a IX-a
Liceul Tehnologic de Industrie Alimentară
Fetești, județul Ialomița
Profesor coordonator: Stelian Lidia-Maria

Copilăria reprezintă una dintre cele mai importante și frumoase perioade din viața unui om. Este vârsta la care descoperim lumea, învățăm să iubim, să visăm și să ne bucurăm de lucrurile simple. Deși timpul trece și oamenii devin adulți, bucuria copilăriei poate rămâne mereu vie în sufletul lor. Numeroși scriitori au surprins în operele lor frumusețea acestei perioade și au demonstrat că spiritul copilăresc nu dispare niciodată complet.

Copilăria este asociată cu inocența, sinceritatea și lipsa grijilor. În această etapă a vieții, oamenii se bucură de jocuri, prietenii și experiențe simple care lasă amintiri de neuitat. Un copil poate găsi fericirea într-o zi petrecută afară, într-o poveste spusă de bunici sau într-o joacă alături de prieteni. Tocmai această capacitate de a se bucura de lucrurile mărunte face copilăria atât de specială. Un exemplu foarte cunoscut din literatura română este opera „Amintiri din copilărie". În această operă, Ion Creangă descrie cu mult umor și nostalgie întâmplările trăite în copilărie. Personajul Nică este curios, energic și mereu pus pe șotii, asemenea oricărui copil. Aventurile sale, precum mersul la scăldat sau furatul cireșelor, oferă cititorului momente amuzante și pline de viață. Aceste întâmplări sunt simple, dar transmit emoții puternice și demonstrează că amintirile copilăriei rămân vii și la maturitate. Un alt exemplu este romanul „Heidi", unde personajul principal trăiește în armonie cu natura și se bucură de fiecare experiență. Heidi este un copil vesel și bun, iar optimismul ei îi influențează pozitiv pe cei din jur.

Bucuria copilăriei poate exista la orice vârstă, deoarece ea nu depinde doar de anii vieții, ci și de felul în care oamenii aleg să privească lumea. Chiar și adulții sau persoanele în vârstă pot păstra o parte din spiritul copilăriei prin comportamentele și obiceiurile care le aduc bucuria lucrurilor simple. Momentele petrecute alături de familie, sărbătorile, jocurile cu copiii sau amintirile frumoase îi ajută pe oameni să retrăiască emoțiile copilăriei.

În societatea de astăzi, oamenii sunt adesea presați de responsabilități și uită să se mai bucure de prezent. De aceea, este important să păstrăm în suflet simplitatea și sinceritatea copilăriei. Un om care știe să zâmbească ușor și să se bucure de micile momente frumoase va avea o viață mai echilibrată și mai fericită.

Bucuria copilăriei este o perioadă plină de frumusețe și amintiri care rămân pentru totdeauna în sufletul oamenilor. Literatura demonstrează că bucuria copilăriei poate fi păstrată toată viața prin optimism, imaginație și simplitate. Fie că vorbim despre amintirile lui Ion Creangă sau despre optimismul lui Heidi, toate aceste opere ne învață că adevărata fericire se găsește în lucrurile simple și în păstrarea sufletului de copil.

Bibliografie

1. Creangă, I. (1927). *Amintiri din copilărie*. Ion Creangă
2. Spyri, J. (2021). *Heidi*. Arthur.

COPILĂRIA – JOCURILE DE IERI, JOCURILE DE AZI

Nume și prenume elev: Căpraru Ionuț-Gabriel
Clasa: a XI-a
Liceul Tehnologic ,,Decebal"
Drobeta Turnu Severin
Profesor coordonator: Ramona-Anda C. Drinceanu

„Jocul este forma cea mai înaltă a cercetării." – Albert Einstein

Copilăria reprezintă una dintre cele mai importante și mai frumoase perioade din viața omului. Este etapa în care descoperim lumea, învățăm să comunicăm, să ne exprimăm emoțiile și să legăm primele prietenii adevărate. În această perioadă, jocul ocupă un loc esențial. Prin joc, copiii învață să gândească, să coopereze, să respecte reguli și să își dezvolte imaginația. De-a lungul timpului însă, jocurile copilăriei s-au schimbat foarte mult. Dacă în trecut, copiii petreceau majoritatea timpului afară, în natură sau pe ulițele satului, astăzi tehnologia și internetul au devenit principalele surse de distracție. Chiar dacă diferențele sunt mari, atât jocurile de ieri, cât și cele de azi au un rol important în dezvoltarea copilului.

Jocurile de ieri erau simple, dar pline de farmec. Copiii nu aveau telefoane mobile, tablete sau console, dar știau să se bucure de lucrurile mici. Ei își petreceau timpul în aer liber, împreună cu prietenii, inventând mereu noi modalități de distracție. Cele mai cunoscute jocuri erau „de-a v-ați ascunselea", „leapșa", „șotronul", „elasticul", „baba-oarba", „rațele și vânătorii", „castelul", „țară, țară, vrem ostași" sau „coarda". În mediul rural, copiii se jucau adesea pe câmp, prin păduri sau pe ulițe, iar vara petreceau ore întregi afară fără să simtă trecerea timpului.

Aceste jocuri aveau numeroase beneficii. În primul rând, îi ajutau pe copii să fie activi și sănătoși. Alergatul, săriturile și mișcarea contribuiau la dezvoltarea fizică armonioasă. În al doilea rând, jocurile tradiționale dezvoltau spiritul de echipă și comunicarea. Copiii învățau să respecte reguli, să accepte înfrângerea și să își ajute colegii. De asemenea, imaginația era foarte importantă. De multe ori, o simplă minge, o bucată de cretă sau câteva pietre erau suficiente pentru a crea un joc distractiv.

Un alt aspect frumos al copilăriei de altădată, era relația apropiată dintre copii. Ei petreceau mult timp împreună, vorbeau, râdeau și împărțeau experiențe. Prieteniile erau mai puternice, deoarece se bazau pe comunicare directă și pe timpul petrecut împreună. În plus, copiii erau mai apropiați de natură. Ei observau anotimpurile, animalele, plantele și se bucurau de libertatea jocului în aer liber.

În prezent, lumea s-a schimbat foarte mult datorită dezvoltării tehnologiei. Jocurile copilăriei moderne sunt diferite de cele din trecut. Mulți copii preferă să petreacă timpul pe telefon, tabletă, calculator sau consolă. Jocurile video și cele online au devenit extrem de populare. Există jocuri de aventură, de strategie, sportive sau educative, iar internetul permite copiilor să se joace împreună chiar dacă se află la distanțe mari.

Jocurile moderne au și ele avantaje importante. Unele jocuri dezvoltă gândirea logică, atenția, rapiditatea și capacitatea de rezolvare a problemelor. Există aplicații și jocuri educative care îi ajută pe copii să învețe limbi străine, matematică, geografie sau alte materii într-un mod interactiv și atractiv. În plus, tehnologia îi pregătește pe copii pentru lumea modernă, unde competențele digitale sunt foarte importante.

Cu toate acestea, folosirea excesivă a tehnologiei poate avea și efecte negative. Mulți copii petrec prea mult timp în fața ecranelor și fac mai puțină mișcare decât generațiile anterioare. Din această cauză, pot apărea probleme de sănătate precum oboseala, lipsa activității fizice sau dependența de jocuri. De asemenea, comunicarea directă dintre copii este uneori înlocuită de cea virtuală, iar relațiile sociale pot deveni mai slabe. Unii copii preferă să stea singuri în fața calculatorului în loc să iasă afară cu prietenii.

Comparând jocurile de ieri cu cele de azi, putem observa atât diferențe, cât și asemănări. Jocurile tradiționale puneau accent pe mișcare, socializare și imaginație, în timp ce jocurile moderne dezvoltă mai ales competențele tehnologice și viteza de reacție. Totuși, scopul lor este același: distracția și dezvoltarea copilului. Nici jocurile vechi, nici cele moderne nu sunt complet bune sau rele. Important este modul în care sunt folosite și echilibrul dintre ele.

Cea mai bună variantă ar fi combinarea jocurilor tradiționale cu cele moderne. Copiii ar trebui să petreacă timp și afară, alături de prieteni, făcând mișcare și bucurându-se de natură, dar și să folosească tehnologia în mod responsabil. Astfel, ei pot beneficia atât de avantajele dezvoltării tehnologice, cât și de frumusețea jocurilor copilăriei de altădată.

În concluzie, copilăria rămâne o perioadă magică indiferent de epocă. Jocurile, fie ele tradiționale sau moderne, contribuie la dezvoltarea personalității și la formarea amintirilor frumoase. Jocurile de ieri ne amintesc de simplitate, prietenie și libertate, iar cele de azi arată evoluția lumii moderne și a tehnologiei. Cel mai important este ca fiecare copil să se bucure de copilărie, să învețe prin joc și să creeze amintiri care să îi aducă zâmbetul pe buze peste ani.

Bibliografie:

1. Creangă, Ion – Amintiri din copilărie, Editura Ion Creangă, București.
2. Albulescu, Ion – Pedagogia jocului, Editura Didactică și Pedagogică, București.
3. Piaget, Jean – Psihologia copilului, Editura Cartier.
4. Cucoș, Constantin – Pedagogie, Editura Polirom, Iași.
5. Revista „Dilema Veche" – articole despre copilărie și educație.

BUCURIA COPILĂRIEI LA TOATE VÂRSTELE

Nume și prenume elevi: Diaconu Mihaela-Diana și Bogdănoiu Andra-Iulia
Clasa: a IX-a
Liceul Tehnologic de Industrie Alimentară
Feteşti, județul Ialomița
Profesor coordonator: Stelian Lidia-Maria

Copilăria este, poate, cea mai curată și mai luminoasă parte a vieții unui om. Este locul în care nu există griji adevărate, în care timpul pare infinit, iar sufletul învață pentru prima dată ce înseamnă bucuria sinceră. Chiar dacă anii trec, iar oamenii cresc, copilăria nu dispare niciodată cu adevărat. Ea rămâne ascunsă în inimă, ca o lumină caldă care nu se stinge, ci doar se transformă odată cu vârsta.

În copilărie, lumea întreagă pare un joc. O simplă frunză poate deveni o poveste, o curte mică se transformă într-un univers uriaș, iar râsul este sincer, puternic și fără motiv ascuns. Copiii nu știu ce înseamnă teama de viitor sau povara trecutului. Ei trăiesc prezentul cu o intensitate pe care, mai târziu, mulți adulți o pierd. Tocmai de aceea, copilăria este atât de prețioasă: pentru că este adevărul pur al emoțiilor.

Pe măsură ce creștem, viața devine mai complicată. Apar responsabilități, probleme, griji și momente în care uităm să mai zâmbim fără motiv. Și totuși, chiar și atunci, în adâncul sufletului, copilul din noi nu dispare. El rămâne acolo, tăcut, dar viu. Îl simțim în momentele în care râdem sincer, în clipele în care ne amintim de bunici, de vacanțe, de jocurile de afară sau de serile în care totul părea simplu și sigur.

Poate că cea mai frumoasă parte a vieții este tocmai faptul că bucuria copilăriei nu are vârstă. O regăsim în adolescență, când ne îndrăgostim pentru prima dată și simțim emoții puternice, ca și cum totul ar fi nou. O regăsim la maturitate, când vedem copiii jucându-se și, fără să vrem, zâmbim și ne întoarcem la timpul în care eram și noi așa. Și o regăsim chiar și la bătrânețe, când o simplă poveste spusă unui nepot poate readuce lacrimi de emoție și zâmbete pierdute în timp.

Copilăria este, de fapt, o stare a sufletului. Nu este doar o perioadă care trece, ci o parte din noi care rămâne pentru totdeauna. Ea ne învață să iubim simplu, să iertăm ușor și să găsim frumusețea în lucruri mărunte. Într-o lume grăbită, copilăria ne amintește cum să respirăm viața cu adevărat.

De aceea, bucuria copilăriei la toate vârstele este un dar. Un dar pe care îl purtăm în noi fără să ne dăm seama, dar care ne salvează în momentele grele. Pentru că, oricât am crește, în fiecare dintre noi există un copil care încă știe să creadă, să viseze și să iubească fără limite.

În final, copilăria nu este pierdută. Ea doar se transformă în amintiri, în emoții și în felul în care privim lumea. Și atâta timp cât mai știm să zâmbim din suflet, copilăria va trăi în noi la orice vârstă.

Bibliografie

Bachelard, G. (2005). *Poetica reveriei*. Paralela 45.

COPILĂRIA – INIMA TUTUROR VÂRSTELOR

Nume și prenume elev: Iovănescu Daniela
Clasa: a XII-a
Liceul Tehnologic ,,Decebal"
Drobeta Turnu Severin
Profesor coordonator: Preda Angelica

Aceste cuvinte exprimă un adevăr profund: indifferent câți ani avem, purtăm mereu în suflet o parte din copilul care am fost odată. Copilăria reprezintă cea mai frumoasă și mai importantă etapă a vieții, perioada în care descoperim lumea, învățăm să iubim, să visăm și să avem încredere în noi înșine. În anii copilăriei se formează caracterul și personalitatea fiecărui om. Primele cuvinte, primele prietenii, jocurile și experiențele trăite alături de familie rămân întipărite pentru totdeauna în memorie. Aceste amintiri devin o sursă de putere și de bucurie în momentele dificile ale vieții. Chiar și atunci când devenim adulți, ne întoarcem cu gândul la zilele senine ale copilăriei, la râsetele fără griji și la visurile care păreau fără limite.

Copilăria este perioada în care imaginația înflorește. Un copil poate transforma o simplă cutie într-un castel, o pădure într-un tărâm fermecat sau o poveste într-o aventură extraordinară. Această capacitate de a vedea frumusețea în lucrurile simple îi ajută pe oameni să păstreze speranța și creativitatea de-a lungul întregii vieți. De aceea, se spune că adevărata tinerețe nu este dată de vârstă, ci de puterea de a păstra în suflet curiozitatea și entuziasmul copilăriei.

În același timp, copilăria este o perioadă care trebuie ocrotită. Fiecare copil are dreptul la iubire, educație, joacă și siguranță. Familia, școala și societatea au responsabilitatea de a crea un mediu în care copiii să se dezvolte armonios și să-și urmeze visurile. Investind în copii, investim în viitorul întregii comunități.

În concluzie, copilăria este cu adevărat „inima tuturor vârstelor", deoarece valorile, emoțiile și amintirile formate atunci ne însoțesc întreaga viață. Chiar dacă timpul trece și anii se adună, copilul din noi continuă să viseze, să spere și să caute frumusețea lumii. De aceea, copilăria nu este doar o etapă a vieții, ci o comoară sufletească pe care o purtăm mereu în inimă.

COPILĂRIA – INIMA TUTUROR VÂRSTELOR

Nume și prenume elev: Iovanovici Alexandru
Clasa: a X-a
Liceul Tehnologic ,,Decebal"
Drobeta Turnu Severin
Profesor coordonator: Dr. Ion-Nicolae I. Mutu

Motto:
„Când nu mai ești copil, ai murit de mult!"
(Constantin Brâncuși)

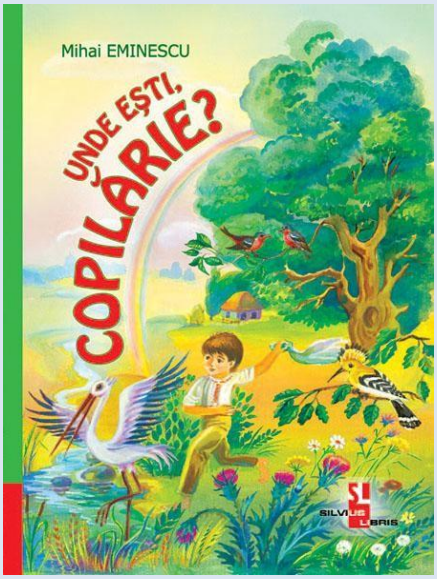

Copilăria nu este doar o etapă cronologică eliminată prin trecerea vremii și anilor, ci simbolizează nucleul vital și spiritual al întregii existențe umane. Aceasta funcționează ca o „inimă" a tuturor vârstelor, deoarece pulsează energie, bucurie, inocență și creativitate în formarea viitorului adult. Toate experiențele ulterioare se raportează, conștient sau inconștient, la această matrice originară. Însuși Mântuitorul Iisus Hristos ne îndeamnă să avem inocența copiilor.

Din punct de vedere psihologic, primii ani de viață configurează personalitatea adultului de mâine. Relațiile timpurii, jocurile și modul în care am descoperit lumea devin mai târziu, repere fundamentale. Un rol important îl are, desigur, relația cu părinții, ce dictează capacitatea adultului de a iubi și de a avea încredere.

Totodată, amintirile fericite din copilărie funcționează ca un scut emoțional în viitoarele momente de criză.

Dorința nativă de explorare, cunoaștere alimentează creativitatea și inovația la vârsta maturității. Atunci, când adultul își pierde legătura cu acest nucleu, apare alienarea. Poetul și filosoful Lucian Blaga surprindea foarte bine dependența ontologică în volumul Hronicul și cântecul vârstelor, unde copilăria este spațiul magic în care realul se împletește firesc cu miticul. Așadar, în literatură, copilăria este universal recunoscută, ca drept „vârsta de aur". Ea nu reprezintă o lipsă de maturitate, ci o formă aparte de cunoaștere, prin intuiție și miracol.

- Ion Creangă (Amintiri din copilărie): Copilăria este starea universală a omului liber, plasată într-un spațiu idilic (Humulești), ferit de rigorile istoriei și vremurilor.
- Antoine de Saint-Exupéry (Micul Prinț): Adultul este privit ca un copil, ce a uitat esențialul, rătăcit în cifre și orgolii.
- Mihai Eminescu (O, rămâi...): Regretul nostalgic după vârsta, în care lumea întreagă era o poveste descifrabilă, doar prin inocență.

Scriitorii nu evocă simplul trecut biologic, ci o stare de spirit axată pe prezență pură și uimire. Copilăria rămâne activă pe tot parcursul vieții, pompând sens în etapele ulterioare.

Ea reapare sub forma nostalgiei la maturitate și a reconcilierii la bătrânețe.

[Copilăria: Nucleu] ---> (Maturitate: Creativitate și Joc) ---> [Senectute: Reconciliere și Amintire].

Maturitatea tinde adesea spre rigidizare din pricina responsabilităților din societate. Salvarea adultului vine din activarea „copilului interior", prin artă, umor, sport, muzică și capacitatea de a se juca. La polul opus, bătrânețea închide cercul existențial. Senectutea împrumută adesea trăsături ale copilăriei: fragilitatea, simplitatea dorințelor și detașarea de ambițiile materiale. Astfel, prima vârstă devine ultima ancoră de sens; un fel de simetrie.

Pe drept cuvânt, Copilăria este inima tuturor vârstelor, deoarece hrănește spiritual fiecare etapă a vieții noastre. Ea nu moare niciodată în interiorul omului, ci rămâne o sursă permanentă de reînnoire, puritate și de speranță. A rămâne conectat la propria copilărie, înseamnă, a păstra vie capacitatea de a te bucura de miracolul existenței și de Darul de preț, Viața, de la Dumnezeu.

Bibliografie:

1. Blaga, Lucian, Hronicul și cântecul vârstelor, Editura Humanitas, București, 2012;
2. Creangă, Ion, – Amintiri din copilărie, Editura Minerva, București, 1985;
3. Eminescu, Mihai, Poezii, Editura Litera, București, 2017;
4. Saint-Exupéry, Antoine de, – Micul Prinț, Editura RAO, București, 2015;
5. Schileru, Ion, Psihologia vârstelor, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2008.

ZÂMBETUL CARE UNEȘTE GENERAȚIILE

Nume și prenume elev: Călbază Mihaela
Școala Gimnazială ,,Demetriu Radu"
Rădești, județul Alba
Profesor coordonator: Marcu Ștefania

Copilăria este una dintre cele mai importante perioade din viața omului, deoarece în această etapă se formează personalitatea, valorile și modul de raportare la lume. Un element esențial al copilăriei este bucuria, o emoție pozitivă care influențează dezvoltarea fizică, intelectuală, emoțională și socială a copilului. Bucuria nu reprezintă doar o stare trecătoare de fericire, ci și un factor care contribuie la sănătatea mintală, la creșterea încrederii în sine și la dezvoltarea relațiilor cu cei din jur. Deși manifestările ei diferă de la o vârstă la alta, bucuria rămâne prezentă pe tot parcursul copilăriei și adolescenței, având un rol fundamental în formarea unui adult echilibrat.

Bucuria este o emoție pozitivă care apare atunci când o persoană trăiește experiențe plăcute, își îndeplinește dorințele sau se simte apreciată și iubită. În cazul copiilor, bucuria este exprimată spontan prin râs, entuziasm, energie și dorința de a împărtăși experiențele cu ceilalți. Psihologii consideră că emoțiile pozitive sunt esențiale pentru dezvoltarea armonioasă a copilului. Acestea stimulează creativitatea, capacitatea de învățare și adaptarea la diferite situații de viață. Un copil care se simte fericit și apreciat este mai încrezător în propriile forțe și mai dispus să exploreze lumea din jurul său.

În plus, bucuria contribuie la dezvoltarea sănătății fizice prin reducerea nivelului de stres și prin stimularea unor procese biologice benefice organismului. Astfel, copiii care trăiesc într-un mediu pozitiv au șanse mai mari să se dezvolte sănătos și să stabilească relații sociale armonioase.

2. Bucuria în diferitele etape ale copilăriei

2.1. Bucuria în primii ani de viață

În perioada copilăriei timpurii, bucuria este asociată cu nevoile fundamentale ale copilului: dragostea, siguranța și jocul. Copiii mici se bucură de lucruri simple, precum prezența părinților, jucăriile colorate, cântecele, poveștile sau descoperirea unor obiecte noi.În această etapă, familia are un rol esențial. Afecțiunea, atenția și timpul petrecut împreună creează un sentiment de securitate emoțională. Atunci când copilul se simte iubit și protejat, el dezvoltă o atitudine pozitivă față de lume și față de propria persoană.

2.2. Bucuria la vârsta școlară- Odată cu intrarea în școală, universul copilului se extinde. Apar noi surse de satisfacție și de bucurie: prieteniile, rezultatele școlare, activitățile sportive și artistice.

Succesul la învățătură îi oferă copilului sentimentul competenței și al valorii personale. În același timp, participarea la activități extracurriculare îi permite să își descopere talentele și pasiunile. Relațiile de prietenie devin foarte importante, deoarece prin intermediul acestora copilul învață să coopereze, să comunice și să împărtășească experiențe.

Bucuria generată de joc și de activitățile recreative rămâne la fel de importantă. Chiar dacă responsabilitățile școlare cresc, timpul destinat relaxării contribuie la menținerea echilibrului emoțional.

2.3. Bucuria în preadolescență și adolescență. În perioada adolescenței, sursele de bucurie devin mai complexe. Tinerii își dezvoltă identitatea personală și caută să fie acceptați de grupurile din care fac parte. Prieteniile, hobby-urile, activitățile culturale și sportive, precum și succesul în atingerea unor obiective personale reprezintă motive importante de satisfacție.

De asemenea, adolescenții găsesc bucurie în exprimarea creativității și în descoperirea propriilor interese. Muzica, literatura, arta, tehnologia sau sportul pot deveni domenii care le oferă împlinire și motivație.

În această etapă, susținerea familiei și a profesorilor rămâne foarte importantă. Aprecierea eforturilor și încurajarea dezvoltării personale contribuie la formarea unei imagini de sine pozitive.

3. Factorii care influențează bucuria copiilor

Familia- reprezintă primul mediu de dezvoltare al copilului. Dragostea, comunicarea și respectul dintre membrii familiei creează condițiile necesare pentru apariția emoțiilor pozitive. Copiii care cresc într-un climat afectiv sănătos au o probabilitate mai mare de a fi optimiști și încrezători.

Școala- contribuie la dezvoltarea intelectuală și socială a copiilor. Profesorii care încurajează participarea activă, respectă individualitatea elevilor și creează un climat pozitiv stimulează motivația și satisfacția școlară.

Grupul de prieteni- oferă sprijin emoțional și oportunități de socializare. Relațiile bazate pe respect și cooperare îi ajută pe copii să se simtă acceptați și apreciați.

Activitățile recreative- contribuie la dezvoltarea creativității și la reducerea stresului. Aceste activități reprezintă surse importante de bucurie și de dezvoltare personală.

4. Beneficiile bucuriei asupra dezvoltării copilului

Beneficii emoționale

- creșterea stimei de sine;
- dezvoltarea optimismului;
- reducerea anxietății și a stresului;
- îmbunătățirea capacității de gestionare a emoțiilor.

Beneficii cognitive

- creșterea capacității de concentrare;
- stimularea creativității;
- dezvoltarea curiozității și a dorinței de învățare;
- îmbunătățirea performanțelor școlare.

Beneficii sociale

- dezvoltarea empatiei;
- îmbunătățirea comunicării;
- formarea unor relații armonioase;
- creșterea spiritului de cooperare.

Beneficii fizice

- reducerea efectelor stresului asupra organismului;
- susținerea unui stil de viață activ;
- îmbunătățirea stării generale de sănătate.

Bucuria reprezintă unul dintre elementele fundamentale ale copilăriei și un factor esențial pentru dezvoltarea armonioasă a personalității. De la primele zâmbete ale copilului până la satisfacțiile și realizările adolescenței, această emoție contribuie la formarea unei imagini de sine pozitive, la dezvoltarea relațiilor sociale și la succesul educațional. Familia, școala și comunitatea au responsabilitatea de a crea un mediu care să stimuleze experiențele pozitive și să ofere copiilor oportunități de dezvoltare. O copilărie plină de bucurie reprezintă baza unei vieți adulte echilibrate și fericite.

Bibliografie

- Crețu, Tinca, *Psihologia vârstelor*, Editura Polirom, Iași, 2016.
- Papalia, Diane E.; Feldman, Ruth Duskin, *Dezvoltarea umană*, Editura Trei, București, 2010.
- Schaffer, H. Rudolph, *Dezvoltarea socială a copilului*, Editura ASCR, Cluj-Napoca, 2007.
- Neacșu, Ioan, *Psihologia educației și a dezvoltării*, Editura Polirom, Iași, 2010.
- Bocoș, Mușata, *Psihopedagogia copilului*, Editura Paralela 45, Pitești, 2017.

UNICEF România, materiale și studii privind bunăstarea copilului.

COPILĂRIA, STARE DE SPIRIT ȘI BUCURIE ETERNĂ

Nume și prenume elevi: Dragomir Iasmina-Andreea și Roman Teodora
Colegiul Național Pedagogic ,,Dumitru Panaitescu Perpessicius"
Profesor coordonator: Bondei Ionica

Introducere. De ce este copilăria fundamentul întregii vieți?

Trăim într-o epocă în care totul în jurul nostru se desfășoară într-un ritm amețitor. Tehnologia se schimbă de la o zi la alta, informațiile ne inundă ecranele, iar noi, adolescenții, simțim de multe ori o presiune uriașă din partea societății de a ne maturiza mai repede. Ni se cere să fim serioși, să ne facem planuri stricte pentru viitor și să lăsăm în urmă comportamentele considerate „copilărești".

Scopul acestui referat este de a demonstra că perioada copilăriei nu constituie doar un preambul biologic, ci reprezintă însuși fundamentul pe care se clădește întreaga arhitectură a personalității umane. Valorile dobândite în primii ani de viață – curiozitatea nativă, bucuria simplă, capacitatea de a iubi necondiționat și empatia spontană – sunt pilonii care asigură dezvoltarea armonioasă a omului pe tot parcursul vieții sale.

Prin intermediul acestui referat, ne propunem să realizăm o punte între analiza literară și reflecția personală, arătând că salvarea adultului depinde direct de capacitatea sa de a conștientiza și de a proteja nucleul magic al copilăriei.

I. Modelul românesc: spațiul memoriei și jocul ca învățare

Atunci când deschidem manualele de limba și literatura română pentru a căuta imaginea copilăriei, primul loc în care ne oprim, aproape instinctiv, este Humuleștiul lui Ion Creangă. Însă, dincolo de umorul inconfundabil din *Amintiri din copilărie* și de limbajul plin de regionalisme savuroase, am încercat să privim această operă dintr-un unghi diferit, mult mai personal. Ne-am întrebat ce anume îl face pe Nică să fie un personaj atât de iubit și de actual, chiar și pentru noi, cei care trăim în secolul al XXI-lea.

Răspunsul pe care l-am găsit stă în originalitatea cu care Ion Creangă descrie procesul de creștere. Nică nu este un copil ideal, un personaj care face doar fapte bune și stă cuminte în bancă. El este un mănunchi de energie pură, este sincer până la naivitate și extrem de creativ atunci când vine vorba de inventat jocuri sau de scăpat din încurcături. Indiferent de situație, Nică explorează lumea cu o curiozitate de neoprit. Pentru el, jocul nu reprezintă o pierdere de timp și nici o distragere de la lucrurile serioase; jocul este principala lui metodă de a înțelege cum funcționează societatea, de a-și testa limitele și de a învăța ce este prietenia sau respectul.

Un aspect extrem de important pe care l-am remarcat este rolul familiei și al comunității în această dezvoltare armonioasă.

Chiar dacă în acele vremuri metodele de educație includeau și pedepse care astăzi ni se par aspre, dragostea caldă a mamei sale, Smaranda, creează un spațiu de siguranță emoțională totală. Ea înțelegea foarte bine că un copil are nevoie de libertate pentru a-și dezvolta personalitatea, lucru demonstrat de replica ei celebră: *„Dacă-i copil, să se joace; dacă-i cal, să tragă; și dacă-i popă, să citească..."*

Creangă scrie aceste rânduri la o vârstă înaintată, fiind un om adult. Cu toate acestea, în momentul în care își așterne pe hârtie amintirile, întreaga sa ființă se luminează. Această capacitate a autorului de a retrăi fericirea copilăriei prin actul scrisului ne demonstrează că o copilărie trăită intens, cu libertate și iubire, devine un rezervor uriaș de energie pozitivă și de echilibru psihic pentru tot restul vieții.

Dacă în universul lui Ion Creangă copilăria este dinamică, zgomotoasă și plină de acțiune, în opera lui Lucian Blaga ea capătă o dimensiune complet diferită: devine o stare de contemplare profundă, tăcută și plină de mister. În volumul său de amintiri, intitulat sugestiv *Hronicul și cântecul vârstelor*, marele poet și filozof român ne oferă o mărturisire cu totul neobișnuită. El povestește că primii săi patru ani de viață au stat sub semnul unei absențe totale a cuvântului, descriindu-se ca fiind *„mut ca o lebădă"*.

Lucian Blaga ne explică faptul că acea mutenie inițială a fost, în realitate, o perioadă de acumulare extraordinară. Copilul nu vorbea pentru că era mult prea ocupat să privească, să asculte și să absoarbă minunile lumii înconjurătoare. Pentru el, fiecare lucru — de la o simplă gâză care mergea pe o frunză, până la umbrele serii care cădeau peste satul Lancrăm — era un miracol ce merita respectat și păstrat ca atare.

Prin opera sa, Blaga ne învață o lecție fundamentală despre valoarea curiozității. Copilul nu simte nevoia să distrugă secretele naturii prin explicații reci, logice și științifice. El nu vrea să despice firul în patru, ci se mulțumește să se bucure de prezența frumosului. Bucuria eternă a copilăriei înseamnă să poți privi un cer înstelat sau o floare care înflorește cu aceeași uimire și emoție pe care le aveai atunci când le-ai văzut pentru prima dată în viață.

II. Perspectiva internațională: arhetipuri colective și lecții de viață.

Trecând granițele literaturii române către cea universală, constatăm că problema pierderii valorilor copilăriei în fața pragmatismului adult este o temă universală care i-a preocupat pe marii gânditori ai lumii. Nimeni nu a reușit să exprime această realitate într-un mod mai sensibil, mai profund și mai accesibil decât Antoine de Saint-Exupéry în capodopera sa, *Micul Prinț*.

Micul Prinț este personificarea perfectă a calităților pe care proiectul nostru își dorește să le aducă în prim-plan: inocența pură, sinceritatea fără ocolișuri, o creativitate debordantă și o capacitate uriașă de a simți empatie.

Călătorind prin univers, el vizitează asteroizi locuiți de „oameni mari" care și-au rătăcit bucuria de a trăi prin false priorități:

- Regele – obsedat de o putere iluzorie;
- Îngâmfatul – dependent de aplauze și complet surd la nevoile celorlalți;
- Omul de afaceri – captiv în numărarea sterilă a stelelor, confundând posesia cu fericirea;
- Geograful – refuzând să exploreze realitatea din cauza birocrației livrești.

Toți acești adulți au un numitor comun: au înlocuit valorile reale ale vieții cu niște false priorități. Ei au uitat să se mai joace, să mai creeze, să mai zâmbească. Ei nu mai simt bucuria simplă a existenței. Cel care restabilește adevărul și îi oferă Micului Prinț cel mai mare secret al fericirii la toate vârstele este un personaj plin de înțelepciune: vulpea. În momentul în care se lasă îmblânzită, ea rostește acele cuvinte care au rămas întipărite în memoria umanității: *„Limpede nu vezi decât cu inima. Ochii nu pot să cuprindă ce-i esențial."*

Această „vedere cu inima" este modul natural de cunoaștere specific copilăriei. Copiii nu își aleg prietenii după etichetele hainelor, după conturile din bancă sau după funcțiile sociale. Ei se apropie unii de alții prin intermediul sincerității și al timpului dăruit cu generozitate.

CONCLUZII

Analiza comparată a operelor lui Ion Creangă, Lucian Blaga și Antoine de Saint-Exupéry ne dezvăluie un numitor comun: maturitatea lipsită de resorturile copilăriei devine aridă, rigidă și nefericită. A păstra vie o parte din copilărie nu este o dovadă de slăbiciune sau de imaturitate. Este, de fapt, cea mai inteligentă și mai frumoasă strategie de a ne păstra sufletul curat, liber și profund autentic într-o lume care tinde uneori să devină prea rigidă și cenușie.

Copilăria nu este o etapă pe care o lăsăm în urmă ca pe o haină veche ce ne-a rămas mică. Ea este o stare de spirit unică și o sursă de bucurie eternă pe care o purtăm vie în interiorul nostru, indiferent de transformările prin care trece corpul nostru fizic.

Nu trebuie să permitem problemelor zilnice, stresului sau cinismului să stingă lumina curiozității din ochii noștri. Trebuie să avem curajul de a privi lumea cu inima, de a ne juca, de a crea și de a prețui prietenia mai presus de orice bun material. Doar în acest fel, păstrând copilul interior mereu viu și protejat, vom reuși să avem o viață echilibrată, împlinită și cu adevărat autentică.

În mod indiscutabil, copilăria reprezintă „inima tuturor vârstelor", un adevărat centru vital de unde pulsează energia, optimismul și puritatea pe tot parcursul existenței noastre.

BIBLIOGRAFIE

1. **Blaga, Lucian** – *Hronicul și cântecul vârstelor*, Editura Humanitas, București, 2012.
2. **Creangă, Ion** – *Amintiri din copilărie. Povești și povestiri*, Editura Cartex, București, 2021.
3. **Saint-Exupéry, Antoine de** – *Micul Prinț*, Editura RAO, București, 2015.

BUCURIA COPILĂRIEI LA TOATE VÂRSTELE – O CĂLĂTORIE ÎN INIMA FIECĂRUI OM

Nume și prenume elevi: Moldovan Estera și Zan Andreea
Clasa: a IX-a
Liceul Tehnologic Aiud
Profesor coordonator: Macrai Nicoleta Teodora

De cele mai multe ori, când ne gândim la cuvântul „copilărie", ne apar în minte imagini cu copii mici care aleargă prin parc, desenează pe asfalt sau se joacă cu jucăriile preferate. Mulți oameni cred că această perioadă se termină brusc atunci când creștem, devenim adolescenți și apoi adulți cu responsabilități, note, examene sau locuri de muncă. Însă, dacă privim mai cu atenție în jurul nostru, ne dăm seama că adevărata copilărie nu este doar o perioadă de timp numărată în ani, ci este o stare de spirit. Ea înseamnă energie, poftă de viață, optimism și o fericire sinceră, lucruri care nu ar trebui să aibă termen de valabilitate.

În acest referat ne propunem să arătăm că *„bucuria copilăriei"* nu dispare definitiv odată cu vârsta. Ea rămâne mereu ascunsă în interiorul fiecărui om, indiferent că are 13 ani, 40 de ani sau 80 de ani. Această bucurie poate fi trezită în orice moment prin lucruri simple, dar esențiale: prin dorința de a ne juca, prin curiozitatea de a descoperi lumea și prin puterea de a ne minuna de lucrurile mărunte din viața de zi cu zi.

Pentru copiii mai mici, dar și pentru noi, cei de gimnaziu, jocul este o activitate complet normală și zilnică. Prin intermediul jocului ne facem prieteni noi, învățăm cum să colaborăm în echipă, cum să acceptăm o înfrângere și cum să ne relaxăm după o zi lungă de școală. Din păcate, pe măsură ce oamenii cresc, ei uită adesea să se mai joace. Adulții devin foarte serioși, fiind copleșiți de programul încărcat de la muncă, de facturi și de problemele zilnice. Ei consideră uneori că jocul este o pierdere de timp.

Totuși, psihologii ne arată că și oamenii mari au o nevoie uriașă de momente în care să redevină copii. Atunci când un adult practică un sport de echipă, când se strânge seara cu familia pentru a juca un joc de societate, sau când are un hobby creativ precum pictura, gătitul sau muzica, el se conectează direct cu copilăria sa.

Aceste activități nu sunt doar o formă de distracție, ci aduc o bucurie pură, eliberează stresul acumulat și ne ajută să ne păstrăm mintea deschisă. Imaginația pe care o foloseam când eram mici pentru a construi castele din piese de Lego este aceeași imaginație care, la vârsta adultă, îi ajută pe oameni să găsească soluții inteligente la problemele grele din viață.

Un alt lucru absolut special și fascinant la copii este curiozitatea lor fără limite. Copiii mici pun mereu întrebări de tipul: *„De ce zboară păsările?"*, *„De ce este cerul albastru?"* sau *„Unde se ascunde soarele noaptea?"*. Pentru un copil mic, o simplă buburuză care urcă pe un fir de iarbă sau sunetul picăturilor de ploaie la fereastră reprezintă o adevărată minune și un motiv de fericire.

Pe măsură ce cresc și se transformă în adulți, mulți oameni se obișnuiesc cu lumea din jur. Ei încep să creadă că le știu deja pe toate, devin neatenți la detalii și nu mai observă frumusețea naturii sau a momentelor simple. Să păstrezi bucuria copilăriei înseamnă tocmai să refuzi să devii nepăsător și să rămâi mereu curios.

Dacă stăm să ne gândim, marii inventatori, cercetătorii și artiștii lumii au reușit să schimbe planeta și să facă descoperiri extraordinare tocmai pentru că au refuzat să își piardă această calitate. Ei au continuat să pună întrebări și să cerceteze lumea cu ochii unui copil curios. Prin urmare, **curiozitatea este motorul cunoașterii**, un dar al copilăriei pe care trebuie să îl cultivăm toată viața.

Copilăria este, prin excelență, vârsta în care suntem cei mai sinceri și mai curați la suflet. Copiii își aleg prietenii cu inima, fără să le pese de statutul social, de haine sau de alte interese materiale. Ei au o capacitate fantastică de a ierta: chiar dacă se ceartă în timpul unui joc, după doar cinci minute se iau din nou de mână și continuă să se joace, fără să poarte pică sau ranchiună.

Dacă reușim să păstrăm aceste valori esențiale – **sinceritatea, bunătatea și empatia** – vom fi mult mai fericiți, mai liniștiți și mai buni unii cu alții la vârsta adultă. Un exemplu extrem de emoționant în acest sens este legătura unică dintre bunici și nepoți. Atunci când un bunic se așază pe covor pentru a construi ceva cu nepotul său sau când îi citește o poveste cu zâne, el redevine copil pentru câteva clipe. În acele momente magice, diferența de vârstă de zeci de ani dispare complet. Râsul și zâmbetul devin un limbaj comun care unește generațiile și ne arată că sufletul omului nu îmbătrânește niciodată dacă rămâne deschis și curat.

În concluzie, copilăria nu este doar o amintire dintr-un album foto vechi și nici o etapă care a trecut și nu se mai întoarce. Ea reprezintă fundația pe care ne construim întreaga viață și personalitate. A avea *„bucuria copilăriei la toate vârstele"* nu înseamnă să fim dați în mintea copiilor, să fim neserioși sau să ne ascundem de responsabilitățile vieții. Înseamnă, de fapt, să avem curajul de a nu ne pierde zâmbetul, de a iubi sincer și de a privi fiecare zi ca pe o nouă aventură plină de oportunități.

Celebrul scriitor francez Antoine de Saint-Exupéry a lăsat o lecție extrem de importantă în cartea sa *Micul Prinț*, unde a scris*: „Toți oamenii mari au fost mai întâi copii. Dar puțini dintre ei își mai aduc aminte"*.

Din perspectiva noastră, ca elevi de clasa a IX-a aflați la începutul perioadei liceale, considerăm că este esențial să nu pierdem această legătură cu originile noastre emoționale. Prin intermediul acestui referat, dorim să transmitem un mesaj de conștientizare atât generației noastre, cât și adulților, amintindu-le că fericirea autentică se află adesea în capacitatea de a privi lumea prin ochii copilului interior.

COPILĂRIA – BOGĂȚIA TUTUROR!

Nume și prenume elevi: Tomuța Adriela
Clasa: a X-a
Liceul Tehnologic ,,Francisc Neuman"
Arad
Profesor coordonator: Hojda Vasile

Copilăria reprezintă una dintre cele mai importante perioade din viața unui om. Deși durează doar câțiva ani, aceasta influențează profund felul în care gândim, simțim și ne dezvoltăm mai târziu. În copilărie învățăm primele lecții despre lume, despre oameni și despre noi înșine. Este perioada în care descoperim lucrurile simple, dar care au o mare valoare: prietenia, joaca, familia, imaginația și bucuria momentelor mici. Tema copilăriei este una actuală și importantă deoarece fiecare om păstrează în interior o parte din această etapă. Chiar dacă timpul trece și apar responsabilități, amintirile copilăriei rămân vii și influențează modul în care privim viața. Uneori, oamenii își amintesc copilăria cu nostalgie, alteori cu regret, însă aproape niciodată cu indiferență.

Am ales această temă deoarece mi se pare interesant felul în care copilăria continuă să existe în sufletul oamenilor chiar și atunci când aceștia devin adulți. Consider că această perioadă este „inima tuturor vârstelor" deoarece de aici pornesc multe dintre valorile, emoțiile și experiențele care ne definesc.

Copilăria, perioada descoperirilor

Copilăria este perioada în care omul începe să descopere lumea din jurul său. Totul pare nou și interesant, iar curiozitatea este prezentă aproape în fiecare moment.Un copil pune întrebări, încearcă lucruri noi și învață din experiențe simple, pe care adulții uneori nu le mai observă.

În această etapă, imaginația are un rol foarte important. Jocurile, poveștile și micile aventuri transformă lucrurile obișnuite în experiențe speciale. Un parc poate deveni un loc de explorare, iar o zi petrecută cu prietenii poate rămâne o amintire importantă pentru mult timp.

În plus, copilăria este perioada în care se formează primele relații adevărate. Prieteniile din această etapă sunt sincere și lipsite de interese. Copiii se apropie unii de alții prin joacă, prin pasiuni comune și prin timpul petrecut împreună. Chiar dacă unele dintre aceste relații nu durează pentru totdeauna, ele contribuie la dezvoltarea emoțională a fiecărei persoane.De asemenea, familia are un rol esențial în copilărie. Părinții și bunicii sunt cei care oferă sprijin, siguranță și educație. Multe dintre valorile pe care le avem mai târziu provin din ceea ce am învățat acasă în primii ani de viață.

Amintirile copilăriei

Una dintre cele mai frumoase caracteristici ale copilăriei este faptul că lasă în urmă amintiri puternice. Uneori, oamenii își amintesc detalii aparent neimportante: o zi de vară, un joc, o plimbare sau o conversație simplă. Totuși, aceste momente au o valoare emoțională mare deoarece sunt legate de perioada în care viața părea mai simplă.De multe ori, copilăria este asociată cu lipsa grijilor. Copiii nu se gândesc atât de mult la problemele viitorului și reușesc să se bucure mai ușor de prezent.

Tocmai de aceea, mulți adulți privesc înapoi cu nostalgie și spun că anii copilăriei au fost printre cei mai frumoși.Totuși, nu toate copilăriile sunt identice. Unele persoane au parte de experiențe dificile încă de mici, iar acest lucru le poate influența profund dezvoltarea. Din acest motiv, copilăria trebuie protejată și respectată, deoarece este o etapă sensibilă și importantă pentru fiecare om.

Copilăria privită din adolescență

În perioada adolescenței, oamenii încep să privească altfel copilăria. Dacă în trecut anumite lucruri păreau normale, mai târziu acestea capătă o semnificație mai profundă. Adolescenții încep să înțeleagă cât de repede trece timpul și cât de mult se schimbă viața.În această etapă apar mai multe responsabilități, iar preocupările devin diferite. Școala, viitorul și dorința de independență ocupă un loc mai important. Din acest motiv, copilăria începe să fie văzută ca o perioadă mai liniștită și mai liberă.Uneori, oamenii realizează abia în adolescență cât de importante au fost anumite momente din trecut.

O simplă vacanță petrecută în familie sau o zi obișnuită alături de prieteni poate deveni, în timp, o amintire foarte valoroasă.În același timp, adolescența reprezintă o legătură între copilărie și maturitate. Este perioada în care omul începe să se descopere mai bine și să își formeze propria personalitate. Chiar dacă apar schimbări, copilăria continuă să influențeze modul în care gândim și reacționăm.

Cum se schimbă oamenii odată cu trecerea timpului

Pe măsură ce cresc, oamenii devin mai preocupați de responsabilități și de problemele vieții cotidiene. Timpul liber se reduce, iar ritmul vieții devine mai rapid. Uneori, adulții uită să se mai bucure de lucrurile simple, așa cum făceau în copilărie. Cu toate acestea, fiecare om păstrează în interior o parte din copilul care a fost cândva.

Acest lucru se poate observa în momentele în care oamenii retrăiesc anumite amintiri, se emoționează privind fotografii vechi sau revin în locurile copilăriei.

Experiențele din primii ani de viață influențează și comportamentul de mai târziu. Modul în care o persoană a fost tratată în copilărie poate avea efect asupra încrederii în sine, asupra relațiilor cu ceilalți și asupra felului în care privește lumea.De aceea, copilăria nu trebuie considerată doar o etapă care trece, ci o bază importantă pentru întreaga viață.

Importanța copilăriei în societate

Societatea are responsabilitatea de a proteja copilăria și de a oferi copiilor condiții bune pentru dezvoltare. Educația, sprijinul familiei și mediul în care crește un copil au o influență foarte mare asupra viitorului său.Un copil care primește atenție, înțelegere și susținere are șanse mai mari să devină un adult echilibrat și încrezător. În schimb, lipsa afecțiunii sau a sprijinului poate avea efecte negative pe termen lung.

În prezent, tehnologia ocupă un loc important în viața copiilor. Deși aceasta oferă multe avantaje, există și riscul ca timpul petrecut online să înlocuiască experiențele reale, jocurile în aer liber și comunicarea directă dintre oameni. Din acest motiv, este important să existe un echilibru între tehnologie și activitățile specifice copilăriei.

Concluzie

Copilăria este una dintre cele mai importante perioade din viața unui om deoarece contribuie la formarea personalității și a modului în care acesta vede lumea. Deși anii trec, experiențele și emoțiile din copilărie rămân vii și continuă să influențeze fiecare etapă a vieții.

Tema „Copilăria – inima tuturor vârstelor" evidențiază faptul că această perioadă nu dispare niciodată complet. Ea rămâne prezentă prin amintiri, prin lecțiile învățate și prin emoțiile care ne însoțesc de-a lungul timpului.

În concluzie, copilăria reprezintă fundamentul vieții fiecărei persoane și merită apreciată, protejată și păstrată vie în suflet, indiferent de vârstă.

Liceul de Transporturi Auto

B-dul Carol I nr. 5, 220099
Drobeta Turnu Severin, jud. Mehedinți

+40 352 807789

cttauto@yahoo.com